

POVÍDKY ZE SVĚTA SKLENĚNÉHO TRŮNU.

KRVAVÉ OSTŘÍ

SARAH J. MAASOVÁ

COO
BOO

Krvavé ostří

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

Sarah J. Maasová

Krvavé ostří – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SARAH J. MAASOVÁ

KRVAVÉ
OSTŘÍ

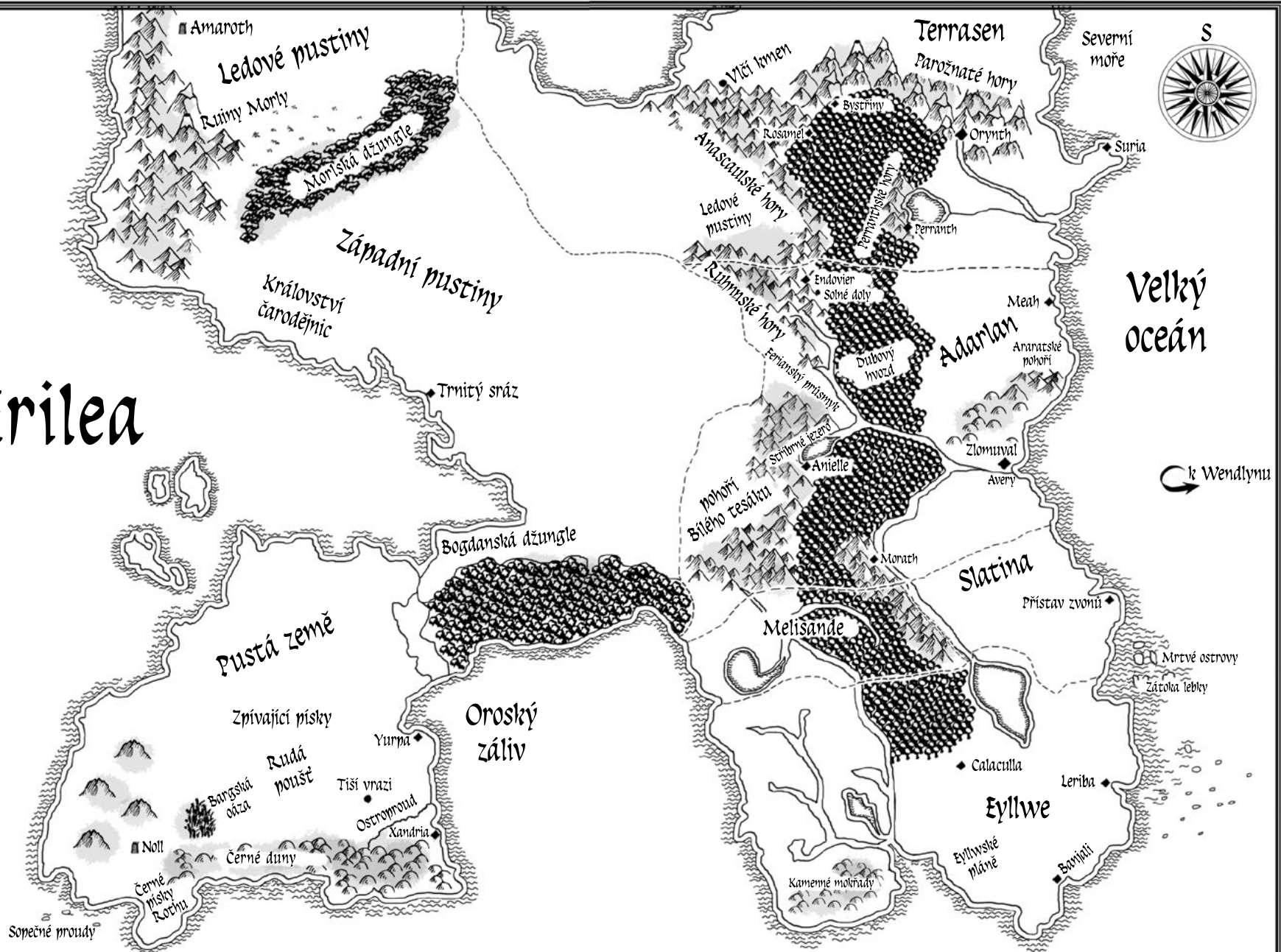
COO
BOO

*Tuto knihu věnuji famóznímu týmu Bloomsbury na celém světě:
Děkuji vám za to, že jste mé sny proměnili ve skutečnost.*

*A věnuji ji také své mazané a geniální editorce Margaret:
Děkuji ti, že jsi v Celaenu věřila už od první stránky.*

Erilea

OBSAH

VRAŽEDKYNĚ A PÁN PIRÁTŮ	9
VRAŽEDKYNĚ A LÉČITELKA	77
VRAŽEDKYNĚ A POUŠŤ	115
VRAŽEDKYNĚ A PODSVĚTÍ	215
VRAŽEDKYNĚ A ŘÍŠE	313
PODĚKOVÁNÍ	403

**VRAŽEDKYNĚ
A PÁN PIRÁTŮ**

1

Celaena Sardothien usazená v poradní komnatě v Tvrzi vrahů se opřela na židli. „Už je po čtvrté hodině ráno,“ poznamenala a přitom si uhlazovala záhyby šarlatového hedvábného županu. Pak pod dřevěným stolem překřížila kotníky holých nohou. „Tohle by mělo být opravdu důležité.“

„Kdybys celou noc nečetla, třeba bys nebyla vyčerpaná,“ uťal ji mladý muž sedící naproti. Nevšímal si ho. Místo toho si prohlížela ostatní čtyři přisedící shromážděné v podzemní místnosti.

Všichni to byli muži, všichni byli podstatně starší než ona a všichni se vyhýbali jejímu upřenému pohledu. Celaena si pohrávala s upravenými nehty a přitom pečlivě zachovávala neutrální výraz. U dlouhého stolu se sešlo pět nájemných vrahů – včetně ní –, pět z nejspolehlivějších společníků Arobynna Hamela.

Tato schůzka byla nepochybně důležitá. Celaena to věděla od okamžiku, kdy jí služebná zabušila na dveře s naléhavým vzkazem, aby přišla dolů a neztrácela čas oblékáním. Když Arobynn dal někoho zavolat, nebylo moudré nechávat ho čekat. Její noční úbor byl naštěstí stejně skvostný jako oblečení, které nosila ve dne – a přišel na téměř stejnou částku. I tak si jako šestnáctiletá dívka v místnosti plné mužů hlídala výstřih svého úboru. Její krása byla zbraní – a ona o ni náležitě pečovala –, ale mohla být také slabinou.

Arobynn Hamel, Král vrahů, seděl poklidně v čele stolu a kaštanové vlasy mu zářily ve světle skleněného lustru. Když

jeho stříbřité oči zachytily její pohled, zamračil se. Snad za to mohla pokročilá hodina, ale Celaena by přísahala, že její mentor je bledší než obvykle. Sevřel se jí žaludek.

„Dopadli Gregoriho,“ oznámil jim Arobynn nakonec. Tak to by vysvětlovalo, proč při schůzce schází jedna osoba. „Jeho úkol byl ve skutečnosti pastí. Teď ho drží v královském žaláři.“

Celaena si tiše povzddechla. Kvůli *tomu* ji vzbudili? Poklepa-la střeviscem o mramorovou podlahu. „Tak ho zabij,“ navrhla.

Beztať Gregoriho neměla v lásce. Když jí bylo deset, nakrmila jeho koně sáčkem cukroví, a on jí za to mrštil dýkou po hlavě. Tu zachytila a Gregori od té doby chodil s jizvou na tváři od toho, jak mu ji hodila zpět.

„Zabít Gregoriho?“ ozval se rázně Sam, mladík usazený po Arobynnově levici – na místě, jež bylo obvykle vyhrazeno Benovi, Arobynnovu pobočníkovi. Celaena dobře věděla, co si o ní Sam Cortland myslí. Věděla to od dětství, kdy se jí Arobynn ujal a prohlásil ji namísto něj svou chráněnkou a dědičkou. To Samovi nezabránilo v tom, aby se proti ní stavěl, kdykoli to bylo možné. Ani teď, když už mu bylo sedmnáct a byl o rok starší než Celaena, stále nedokázal zapomenout na to, že bude navždy tím druhým.

Při pohledu na Sama na Benově židli se naježila. Ben za to Sama nejspíš zaškrtí, až dorazí. Nebo by mohla Benovi prostě ušetřit námahu a udělat to za něj.

Celaena se podívala na Arobynna. Proč Sama neusměrnil, když si zabral Benovo místo? Arobynnova tvář, dosud pohledná navzdory pramenům stříbra, které mu začínaly prosvítat ve vlasech, zůstávala bez výrazu. Nenáviděla tu nečitelnou masku, obzvláště když pro ni umění ovládat svou tvář – i svou výbušnost – bylo stále poněkud obtížné.

„Pokud byl Gregori dopaden,“ pronesla Celaena znuřeným tónem a odhrnula si z obličeje pramen dlouhých zlatých vlasů, „pak je postup jednoduchý: Pošleme učedníka, který mu něco nasype do jídla. Něco bezbolestného,“ dodala, když muži kolem ní ztuhli. „Jen ho umlčíme, než cokoli prozradí.“

Což by se klidně mohlo stát, jestliže byl Gregori v královském žaláři. Většina zločinců, kteří v něm skončili, se už nikdy nedostala ven. Živá. A ve stavu, kdy by je byl někdo schopen poznat.

Místo, kde se nachází Tvrz vrahů, bylo přísně střeženým tajemstvím, které ji učili zachovávat do posledního dechu. Ovšem i kdyby ho prozradila, nikdy by nejspíš neuvěřili, že by výstavní sídlo na úctyhodné ulici ve Zlomuvalu bylo domovem jedněch z nejlepších nájemných vrahů světa. Kde lépe se mohli schovat než v samém středu hlavního města?

„A co když už promluvil?“ namítl Sam s výzvou v hlase.

„Jestli Gregori promluvil,“ odvětila, „povraždíme všechny, kdo ho slyšeli.“ Samovi se zablýsklo v hnědých očích, když se na něj pouсмála způsobem, který ho doháněl k zuřivosti. Celaena se obrátila k Arobynnovi. „Ale kvůli tomuto rozhodnutí jsi nás sem nemusel tahat. Už jsi ten rozkaz vydal, nemám pravdu?“

Arobynn přikývl s ústy sevřenými v úzkou čáru. Sam spolknul svou námitku a ohlédl se k ohni praskajícímu v krbu vedle stolu. Záře plamenů vrhla světlo a stíny na hladké elegantní linie Samova obličeje – obličeje, který by mu podle toho, co Celaena slyšela, vydělal pěkný majetek, kdyby se vydal ve stopách své matky. Ovšem Samova matka se před smrtí rozhodla syna ponechat mezi nájemnými vrahy místo mezi kurtizánami.

Rozhostilo se ticho a její uši naplnil ohlušující zvuk Arobynnova nadechnutí. Něco bylo špatně.

„Ještě něco?“ zeptala se a naklonila se vpřed. Ostatní vrazi hleděli na stůl. Ať se stalo cokoli, věděli o tom. Proč jí to Arobynn neřekl jako první?

Arobynnovy stříbrné oči získaly ocelový odstín. „Ben byl zabit.“

Celaena sevřela opěradla židle. Cože? *Ben*... Ben, stále usměvavý vrah, který jí cvičil stejně často jako Arobynn. Ben, který jí kdysi ošetřil rozdrčenou pravici. Ben, sedmý a poslední člen Arobynnova nejužšího kroužku. Bylo mu sotva třicet. Celaena vycenila zuby. „Jak to myslíš, že ‚byl zabit‘?“

Arobynn si ji zahloubaně měřil a ve tváři se mu mihl záchvěv zármutku. Byl o pět let starší než Ben a vyrůstal s ním. Cvičili je spolu; Ben se postaral, aby se jeho přítel stal nezpochybnitelným Králem vrahů, a nikdy nedal najevo nespokojenost s pozicí Arobynnova pobočníka. Hrdlo se jí stáhlo.

„Měl to být Gregoriho úkol,“ pokračoval Arobynn tiše. „Netuším, proč do toho byl zapojený Ben. Ani kdo je zradil. Jeho tělo našli blízko hradních bran.“

„Máte jeho tělo?“ chtěla vědět Celaena. Musela ho vidět – musela se na něj naposledy podívat, zjistit, jak zemřel a kolika ranami ho museli zabít.

„Ne,“ řekl Arobynn.

„U ďasa, proč ne?“ Sevřela ruce v pěst a znovu prsty roztáhla.

„Protože se to místo hemžilo strážemi a vojáky!“ vybuchl Sam a ona k němu prudce otočila hlavu. „Jak si myslíš, že jsme se o tom vůbec dozvěděli?“

Arobynn vyslal Sama, aby zjistil, proč Ben a Gregori zmizeli?

„Kdybychom se zmocnili jeho těla,“ pokračoval Sam, který nehodlal sklopit zrak před jejím vzteklym pohledem, „zavedli bychom je rovnou k Tvrzi.“

„Jste nájemní vrazi,“ zavrčela na něj. „Měli byste být schopní odnést tělo, aniž by vás někdo zahlédl.“

Sam vyskočil ze židle s rukou na jílci meče. „Slyšíš, co říkáš? Rozkazuješ nám, jako bys cechu vládla ty. Ale ještě ne, Celaeno.“ Zavrtěl hlavou. „Ještě ne.“

„*Tak dost*,“ okřikl ho Arobynn, který rovněž vstal.

Celaena se Samem se ani nepohnuli. Žádný ze zbylých vrahů nepromluvil. Jen se chopili zbraní. Na vlastní oči zažila, jak probíhají boje v Tvrzi; zbraně sloužily k obraně jejich nositelů a stejně tak měly zabránit tomu, aby si ona se Samem způsobili vážnější újmu.

„Řekl jsem *dost*.“

Pokud by Sam udělal jediný krok jejím směrem, tasil meč byt' jen o zlomek palce, dýka skrytá v jejím úboru by našla cíl v jeho krku.

Arobynn se pohnul jako první. Jednou rukou chytl Sama za bradu a přiměl ho, aby na něj pohlédl. „Vzpamatuj se, chlapče, nebo ti k tomu napomohu,“ zabručel. „Jsi blázen, pokud se s ní dnes v noci chceš pouštět do hádky.“

Celaena spolkla odpověď. Dnes v noci by Sama zvládla vyřídít – nebo kteroukoli jinou noc, pokud by na to došlo. Kdyby měli bojovat, zvítězila by. Vždycky dokázala Sama porazit.

Sam však spustil ruku z jílice meče a Arobynn po chvíli odťáhl prsty z jeho tváře, ovšem neustoupil od něj. Sam s očima upřenýma na podlahu přešel na protější stranu poradní komnaty. Zkřížil ruce na hrudi a opřel se o kamennou zeď. Stále by se k němu dokázala dostat – stačil by obratný pohyb zápěstí a z jeho hrdla by vytryskla krev.

„Celaeno,“ pronesl Arobynn a jeho hlas se nesl ztichlou místností.

Dnes v noci už bylo prolito dost krve. Poslední, co potřebovali, byl další mrtvý vrah.

Ben. Ben byl po smrti a ona už ho nikdy nepotká v chodbách Tvrze. Nikdy neošetří její zranění svými chladnými, šikovnými rukama. Nikdy z ní nevytáhne smích žertem nebo košilátou historkou.

„Celaeno,“ zopakoval Arobynn varovně.

„Já jsem s ním skončila,“ odsekla. Protáhla si krk a prohrábla si rukou vlasy. Vyšla se ke dveřím, ale na prahu se zastavila.

„Aby bylo jasno,“ řekla, a ačkoli promlouvala ke všem, její oči se upíraly na Sama, „přinesu Benovo tělo.“ Samovi se ve tváři napjal sval, ale moudře hleděl jinam. „Nečekejte ale, že stejnou úctu projeví i vám, až přijde váš čas.“

S těmi slovy se otočila na patě a vystoupala po točitém schodišti vzhůru do sídla. Nikdo ji nezastavil, když čtvrt hodiny nato proklouzla hlavní branou do poklidných ulic města.

❧ 2 ❧

O dva měsíce, tři dny a přibližně osm hodin později hodiny na krbové římse odbily poledne. Kapitán Rolfe, Pán pirátů, se opozdil. Pravda, Celaena se Samem zrovna tak, ovšem Rolfe k tomu neměl žádný důvod. Ne když už promarnili dvě hodiny. Ne když se měli setkat v *jeho* pracovně.

Krom toho to nebyla *její* chyba, že nedorazili včas. Nedokázala poroučet větrům a ti ustrašení námořníci plavbu do souostroví Mrtvých ostrovů nechtěli nijak uspěchat. Nechtěla ani pomyslet na to, kolik zlata musel Arobynn vydat, aby podplatil posádku, aby byla ochotná vypravit se daleko do vod ovládaných piráty. Jenomže Zátoka lebky se nacházela na ostrově, proto neměli stran dopravy příliš na výběr.

Celaena skrytá pod příliš dusným černým pláštěm, v tunice a ebenové masce vstala ze židle před stolem Pána pirátů. Jak se opovažoval nechávat ji čekat! Koneckonců přesně věděl, proč tu jsou.

V rukou pirátů našli smrt tři nájemní vrazi a Arobynn ji vyslal, aby byla jeho osobní dýkou a vymohla náhradu za ztráty, které cech vrahů utrpěl v důsledku jejich smrti, pokud možno ve zlatě.

„S každou minutou, kterou nás nutí čekat,“ pronesla Celaena k Samovi a maska její slova tlumila a zjemňovala, „mu k dluhu připočtu deset zlatek navíc.“

Sam, který svou pohlednou tvář neskrýval pod maskou, zkrřížil ruce na hrudi a zamračil se. „Nic takového neuděláš. Arobynnův list je zapečetěný a tak to i zůstane.“

Ani jeden, ani druhý nebyli dvakrát nadšení, když Arobynn oznámil, že vyšle Sama na Mrtvé ostrovy s Celaenou. Zvláště když Benovo tělo – které Celaena skutečně získala nazpět – neleželo v zemi ani dva měsíce. Bolest z jeho ztráty ještě zdaleka nepominula.

Její mentor jí sdělil, že Sam bude její ozbrojený doprovod, ovšem Celaena věděla, co jeho přítomnost znamená: Byl hlídačím psem. Ne že by se dopustila něčeho zlého, když se měla setkat s pánem erilejských pirátů. Byla to životní příležitost, přestože hornatý ostrůvek a polorozpadlý přístav na ni zatím velký dojem neudělaly.

Očekávala sídlo podobné Tvrzi vrahů, nebo alespoň starý opevněný hrad, avšak Pán pirátů si zabral celé horní poschodí dosti pochybného hostince. Stropy byly nízké, prkna na podlaže vrzala a Celaena v přeplněném pokoji, který jen násobil nesnesitelné horko panující na ostrovech, ve svém oděvu ronila vědra potu. To nepohodlí ale stálo za to: Když procházeli Zátokou lebky, kolemjdoucí se otáčeli při pohledu na ni a na její povlávající černý plášť, drahé oblečení a masku, které ji proměňovaly v přízračný stín. Trocha zastrašování nikdy neuškodila.

Celaena došla k dřevěnému stolu, zvedla z něj papír, který otočila v rukách navlečených v černých rukavicích, aby si ho mohla přečíst. Záznamy o počasí. Jak nudné.

„Co to vyvádíš?“

Celaena zvedla další papír. „Pokud se Jeho Pirátskost kvůli nám nehodlá obtěžovat s úklidem, nechápu, proč bych se nemohla podívat.“

„Bude tu každým okamžikem,“ sykl Sam. Celaena však pozvedla rozloženou mapu a prohlédla si tečky a značky lemující pobřeží světadílu. Pod mapou se zalesklo cosi malého a kulatého. Rychle ten předmět zastrčila do kapsy, než si toho Sam stihl všimnout.

„Bud' zticha,“ odvětila a otevřela zamřížovanou přihrádku ve zdi vedle stolu. „Díky těm rozvrzaným prknům ho uslyšíme na míli daleko.“ Přihrádka byla přeplněná smotanými svitky, pery,

nějakými těmi mincemi a stála tu lahev velice draze vyhlížející brandy. Celaena ji vytáhla a zavířila jantarově zabarvenou tekutinou ve slunečním světle, které dovnitř pronikalo malým oknem. „Nedáš si?“

„Ne,“ odsekl Sam, který se na židli napůl otočil ke dveřím. „Vrať ji zpátky. *Okamžitě.*“

Naklonila hlavu na stranu, naposledy zatočila lahvi a postavila ji zpět. Sam si povzdechl. Celaena se za maskou potměšile usmála.

„Jak se může nazývat pánem čehokoli,“ poznamenala, „když je tohle jeho pracovní.“

Sam polkl zděšený výkřik, když se Celaena svezla na obří křeslo za stolem a začala otevírat pirátovy účetní knihy a obracet jeho listiny. Jeho rukopis byl zhuštěný a téměř nečitelný. Podpis nebyl ničím víc než pár kličkami a ostrými čarami.

Netušila, co přesně hledá. Zlehka pozvedla obočí, když spatřila fialový navoněný list podepsaný kýmsi jménem Jacqueline. Opřela se v křesle, položila nohy na desku stolu a pustila se do čtení.

„U ďasa, Celaeno!“

Vytáhla obočí, ale uvědomila si, že on to gesto nevidí. Masky a oblečení byly nezbytným opatřením, jehož cílem bylo utajit její totožnost. Všichni Arobynnovi vrazi museli odpřisáhnout, že uchovají v tajnosti, kdo je zač – pod hrozbou nekonečných muk, které by skončily až smrtí.

Celaena si odfrkla, i když vydechnutí její kůži pod tou nesnesitelnou maskou ještě víc ohřálo. Jediné, co svět o Celaeně Sardothien, Adarlanském zabijákovi, věděl, bylo to, že je to žena. A ona chtěla, aby při tom zůstalo. Copak by se jinak mohla procházet po širokých třídách Zlomuvalu nebo pronikat na velkolepé večírky, kde předstírala, že je cizí šlechtičnou? Ačkoli si přála, aby měl Rolfe možnost obdivovat její půvabnou tvář, musela uznat, že v přestrojení působí značně impozantně, zvláště když maska jejímu hlasu dodala zlovlně nakřáplý tón.

„Vrať se na židli.“ Sam sáhl pro meč, který mu ovšem scházel. Strážní u vchodu do hostince jim zbraně zabavily. Žádný ze

strážců si pochopitelně neuvědomoval, že Sam a Celaena jsou zbraněmi sami o sobě. Mohli by Rolfa stejně snadno zabít holýma rukama.

„Nebo se se mnou pustíš do křížku?“ Odhodila milostný dopis na stůl. „Mám takový pocit, že by to na naše nové známé neudělalo nejlepší dojem.“ Založila si ruce za hlavu a zadívala se na tyrkysové moře, jež bylo vidět za zchátralými budovami přístavního městečka v Zátocě lebky.

Sam vstal. „Prostě se vrať na místo.“

„Posledních deset dní jsem strávila na moři. Proč bych měla sedět na nepohodlné židli, když tohle křeslo daleko víc vyhovuje mému vkusu?“

Sam zavrčel. Než stihl něco říct, dveře se otevřely.

Sam ztuhl, ale Celaena pouze pokývla na pozdrav, když kapitán Rolfe, Pán pirátů, vešel do své pracovny.

„Jsem rád, že se tu cítíte jako doma.“ Vysoký tmavovlasý muž za sebou zavřel dveře. Odvážné gesto vzhledem k tomu, kdo čekal v jeho pracovně.

Celaena zůstala usazená v křesle. No, rozhodně nevypadal tak, jak si představovala. Nestávalo se často, že by ji něco překvapilo, ale... čekala někoho špinavějšího a daleko okázalejšího. Když uvážila, jaké příběhy slyšela o jeho divokých dobrodružstvích, měla potíž uvěřit, že tento muž – štíhlý, ovšem ne vychrtlý, dobře oblečený, avšak nikoli přehnaně, a podle všeho ještě ne třicetiletý – byl legendárním pirátem. Třeba i on tajil před nepřáteli svou pravou totožnost.

Sam se postavil a lehce sklonil hlavu. „Sam Cortland,“ řekl na pozdrav.

Rolfé mu podal ruku a Celaena sledovala jeho tetovanou dlaň a prsty, když sevřely Samovu širokou ruku. Ta mapa – byla to ona bájná mapa, kterou si nechal vytetovat na ruce a zaplatil za to svou duší. Mapa světových oceánů – mapa, která se měnila a ukazovala mu bouře, nepřátele... a poklady.

„Předpokládám, že v tvém případě není třeba se představovat,“ prohodil Rolfe, když se k ní otočil.

„Ne.“ Celaena se opřela pohodlněji v jeho křesle. „Předpokládám, že ne.“

Rolf se zasmál pod fousy a na snědé tváři se mu objevil pokrivený úsměv. Přistoupil k přihrádce a dopřál Celaeně příležitost lépe si ho prohlédnout. Měl široká ramena, hlavu držel zpřímá a jeho pohyby měly nenucenou eleganci, která vycházela z vědomí, že zde má veškerou moc ve svých rukou. Také neměl meč. Další odvážné gesto. A přitom moudré, protože by jeho ostří mohli snadno využít proti němu.

„Brandy?“ nabídl jim.

„Ne, děkuji,“ odpověděl Sam. Celaena cítila, jak ji provrtává pohledem a snaží se ji přimět, ať sundá nohy z Rolfova stolu.

„Pochybují, že by ses s tou maskou vůbec mohla napít,“ pronesl zamýšleně Rolf. Nalil si brandy a dlouze se napil. „Takhle oblečená se uvaříš.“

Celaena spustila nohy na zem, přejela prsty po zaoblené hraně stolu a protáhla si ruce. „Jsem na to zvyklá.“

Rolf se znovu napil a na okamžik se na ni zadíval přes okraj sklenice. Jeho oči měly fascinující odstín mořské zeleně jasně jako voda jen o několik ulic dál. Sklonil sklenici a došel ke straně stolu. „Nevím, jak k podobným věcem přistupujete na severu, ale tady u nás jsme radši, když víme, s kým jednáme.“

Celaena posměšně zvedla hlavu. „Sám jsi řekl, že v mém případě není třeba se představovat. A pokud jde o privilegium spatřit mou krásnou tvář, obávám se, že to je dopřáno jen hrstce mužů.“

Rolfovy potetované prsty prudce sevřely sklenici. „Vypadni z mého křesla.“

Sam na protější straně místnosti ztuhl. Celaena si opět prohlédla listiny na Rolfově stole. Mlaskla jazykem a zavrtěla hlavou. „Opravdu by sis měl uklidit ten nepořádek.“

Ucítila, jak ji pirát popadl za rameno, a než se jeho prsty stihly dotknout jejího černého vlněného pláště, už byla na nohou. Pán pirátů byl o dobrou hlavu vyšší než ona.

„Na tvém místě bych to nedělala,“ broukla sladce.

Rolfovy oči se vyzývavě zaleskly. „Jsi v *mém* městě a na *mém* ostrově.“ Cítila v obličejí jeho dech. „Nemáš nárok mi rozkazovat.“

Sam si odkašlal, ale Celaena nespouštěla zrak z pirátovy tváře. Jeho oči si zkoumavě měřily temnotu pod kápí jejího pláště – hladkou černou masku a stíny, jež dokonale skrývaly její rysy.

„Celaeno,“ ozval se Sam varovně a znovu si odkašlal.

„Dobrá.“ Hlasitě si povzdechla a obešla Rolfa, jako by nebyl nic než kus nábytku, který jí stojí v cestě. Usedla na židli vedle Sama a ten ji sjel tak planoucím pohledem, že by rozpustil celé Ledové pustiny.

Cítila, že Rolfe pozoruje každý její pohyb, pak si však jen upravil klopý haleny v barvě púlnoční modři a posadil se. Rozhostilo se ticho narušované pouze křikem racků kroužících nad městem a halasem pirátů, kteří na sebe volali na špinavých ulicích.

„Nuže?“ řekl Rolfe a opřel se lokty o stůl.

Sam na ni vrhl krátký pohled. Byla na řadě.

„Velmi dobře víš, proč jsme zde,“ odvětila. „Ale možná ti brandy stoupla do hlavy. Mám ti osvěžit paměť?“

Rolfe jí rukou se zeleným, modrým a černým tetováním pokynul, ať pokračuje, jako kdyby byl králem na trůně naslouchajícím stížnostem chátřy. *Zmetek*.

„V Přístavu zvonů byly nalezeny mrtvoly tří vrahů z našeho cechu. Jediný, který přežil, nám řekl, že na ně zaútočili piráti.“ Natáhla ruku přes opěradlo židle. „*Tvoji* piráti.“

„A jak ten přeživší šťastlivec zjistil, že to byli *moji* piráti?“

Pokřčila rameny. „Možná je prozradila tetování.“ Všichni Rolfovi muži měli na zápěstí vytetovaný motiv barevné ruky.

Rolfe otevřel zásuvku stolu, vytáhl z ní nějaký papír a přečetl jeho obsah. „Jakmile jsem se doslechl, že by mě z toho Arobynn Hamel mohl vinit,“ vysvětlil jim, „nechal jsem si od správce loděnice v Přístavu zvonů zaslat tyto záznamy. Zdá se, že k tomu případu došlo ve tři hodiny ráno v přístavišti.“

Tentokrát odpověděl Sam: „To souhlasí.“

Rolfé položil papír a pozvedl oči k nebi. „Takže pokud byly tři hodiny ráno a stalo se to v přístavišti – kde, jak jistě víte, nejsou žádné pouliční lampy,“ to Celaena nevěděla, „*jak* ten váš vrah rozpoznal všechna jejich tetování?“

Celaena se pod maskou zamračila. „Protože se to událo před třemi týdny – za úplňku.“

„Jistě, ale jsme teprve na počátku jara. Dokonce i v Přístavu zvonů jsou noci dosud chladné. Pokud moji muži nechodili po městě bez kabátů, není možné, aby...“

„Tak dost,“ zarazila ho Celaena. „Hádám, že na tom papíře stojí deset různých chabých výmluv, kterými budeš své muže zkoušet omluvit.“ Rázně zvedla ze země vak a vytáhla z něj dva zapečetěné listy. „Pro tebe,“ řekla a hodila mu je na stůl. „Od našeho mistra.“

Rolfovi zacukal v koutcích úst úsměv, ale přitáhl si listiny k sobě a prohlédl si pečeť. „Překvapuje mě, že si s nimi nikdo nehrál.“ V očích se mu mihl uličnický záblesk. Celaena cítila, jak ze Sama přímo čiší zadostiučinění.

Rolfé dvěma hbitými pohyby zápěstí otevřel obě obálky nožem na dopisy, který nějak unikl Celaenině pozornosti. Jak ho mohla přehlédnout? Taková hloupá chyba.

Během chvíle ticha, kdy si Rolfé pročetl dopisy, bylo jedinou jeho reakcí občasně poklepání prsty na desku stolu. Celaena se zalykala horkem a po zádech jí stékal pot. Měli se tu zdržet tři dny – dost dlouho na to, aby Rolfé obstaral peníze, jež jim dlužil. Což podle toho, jak se pirát čím dál víc mračil, musela být nezanedbatelná suma.

Když Rolfé dočetl, dlouze si povzdechl a urovnal listy.

„Váš mistr má vysoké požadavky,“ poznamenal a přelétl pohledem z Celaeny k Samovi. „Ovšem jeho podmínky jsou čestné. Možná jste si měli ten dopis přečíst, než jste mě a mé muže začali osočovat. Za ty mrtvé vrahy nebude vyplacena žádná náhrada. Váš mistr souhlasí s tím, že za jejich smrt ani v nejmenším nenesu vinu. Podle všeho má přece jen zdravý rozum.“

Celaena potlačila nutkání naklonit se vpřed. Pokud Arobynn

nepožadoval náhradu za smrt těch vrahů, co tu tedy dělali? Tváře jí hořely. Musela vypadat jako blázen. Jestli se Sam třeba jen pousměje...

Rolfé znovu poklepal prsty a prohrábl si po ramena dlouhé tmavé vlasy. „Co se týče obchodní smlouvy, kterou nastínil... Řeknu svému účetnímu, aby sepsal nezbytné poplatky, ale musíte Arobynnovi vyřídit, že se ziskem může počítat až při druhém, možná spíš třetím nákladu. A pokud proti tomu má výhrady, může sem připlout a sdělit mi je.“

Celaena byla pojednou vděčná za to, že má masku. Zdálo se, že sem byli vysláni kvůli nějaké obchodní investici. Sam kývl na Rolfa – jako kdyby přesně věděl, o čem Pán pirátů mluví. „Kdy má Arobynn očekávat první náklad?“ zeptal se.

Rolfé strčil Arobynnovy dopisy spěšně do zásuvky a uzamkl ji. „Otroci tu budou za dva dny – den nato budou připraveni odplout. Dokonce vám zapůjčím loď, takže můžete té své rozklepané posádce vyřídit, že pokud je to potěší, mohou se dnes v noci vydat nazpět do Zlomuvalu.“

Celaena na něj nevěřicně hleděla. Arobynn je sem vyslal pro... *otroky*? Jak mohl klesnout do takové špíny? A k tomu jí říct, že ji vysílá do Zátoky lebky kvůli jisté záležitosti, když ve skutečnosti šlo o *toto*... Cítila, jak zlostí roztahuje chřípí. Sam o té dohodě věděl, jenže se jaksi pozapomněl zmínit o pravém důvodu jejich návštěvy – během celých deseti dní, které strávili na moři. Jakmile s ním bude o samotě, postará se, aby toho litoval. Ale prozatím nemohla Rolfovi dovolit, aby odhalil její nevědomost.

„Snaž se to nezapackat,“ varovala Celaena Pána pirátů. „Příliš Arobynna nepotěšíš, když všechno nedopadne, jak má.“

Rolfé se tiše zasmál. „Máš mé slovo, že vše proběhne podle plánu. Neříkají mi Pán pirátů pro nic za nic.“

Naklonila se vpřed a ztlumila hlas do nevzrušeného tónu obchodního společníka, který má starost o svou investici. „Jak dlouho jsi zapojený do obchodu s otroky?“ Nemohlo to být dlouho. Adarlan začal otroky zajímat a prodávat před dvěma

roky – většina z nich byli váleční zajatci z území, která se opovážila vzbouřit proti dobyvatelům. Mnoho z nich pocházelo z Eyllwe, ale vyskytovali se mezi nimi také vězni z Melisande a Slatiny či z odlehlého kmenu v pohoří Bílého tesáku. Většina otroků končila v Calaculle nebo Endovieru, největších pracovních táborech na světadíle, které měly hrůznou pověst. Tam měli těžít sůl a vzácné kovy. Čím dál více otroků však mířilo do domácností adarlanských šlechticů. Skutečnost, že Arobynn uzavřel takovou špinavou obchodní dohodu zavánějící černým trhem... Zkazil by tím pověst celého cechu vrahů.

„Věř mi,“ pokračoval Rolfe a zkřížil ruce na hrudi, „mám dost zkušeností. Měla by sis spíš dělat starosti ohledně svého mistra. Investice do obchodu s otroky přináší jistý výnos, ale může vyžadovat více financí, než by se mu mohlo zamlouvat, pokud si nepřeje, aby se o jeho obchodování doslechli nesprávní lidé.“

Celaeně se obrátil žaludek, ale co nejlépe předstírala nezájem. „Arobynn je protřelý obchodník. Dodej zboží a on ho promění ve zlatý důl,“ odpověděla.

„V jeho vlastním zájmu doufám, že to je pravda. Nehodlám dávat svou reputaci všanc pro nic.“ Rolfe vstal a Celaena a Sam následovali jeho příklad. „Zítřka vám ty listiny vrátím podepsané. A mezitím...“ Ukázal ke dveřím. „Mám pro vás připraveny dva pokoje.“

„Stačí nám jeden,“ přerušila ho Celaena.

Rolfe výmluvně povytáhl obočí.

Pod maskou se jí rozhořely tváře a Sam spolkl smích. „Jeden pokoj se *dvěma* postelemi.“

Rolfe se uchechl, přešel ke dveřím a otevřel je pro ně. „Jak si přeješ. Nechám pro vás připravit také koupel.“ Celaena a Sam ho následovali do úzké setmělé chodby. „Oběma by vám prospěla,“ dodal s úšklebkem.

Stálo ji veškeré sebeovládání, aby mu nevrázila pěst pod pás.

Trvalo jim pět minut, než stísněný pokoj prohledali, zda v něm nejsou díry, kterými by je někdo mohl špehovat, nebo zda jim zde nehrozí nějaké nebezpečí. Pět minut, během nichž zvedli zarámované obrazy na dřevem obložených stěnách, proklepali prkna na podlaze, ucpali mezeru mezi dveřmi a podlahou a přikryli okno Samovým ošuntělým černým pláštěm.

Když si Celaena byla jistá, že je nikdo nezaslechne ani nezahledne, strhla si kápi, odvázala masku a vztekle se otočila k Samovi.

Ten seděl na své malé posteli, která vypadala spíš jako polní lůžko, a nyní smířlivě pozvedl ruce. „Než mi ukousneš hlavu,“ řekl a pro všechny případy hovořil tichým hlasem, „chtěl bych tě ujistit, že jsem na to setkání nepřišel o nic moudřejší než ty.“

Zlostně si ho měřila a přitom si vychutnávala čerstvý vzduch na zpocené, lepkavé tváři. „Skutečně?“

„Nejsi jediná, kdo umí improvizovat.“ Sam odkopl boty a poposedl si dál na posteli. „Ten chlap trpí skoro stejnou sebeláskou jako ty. To poslední, co potřebujeme, je, aby věděl, že nad námi má navrch.“

Celaena zaryla nehty do dlaní. „Proč by nás sem Arobynn posílal, aniž by nám prozradil pravý důvod cesty? Prý usměřněte Rolfa... za zločin, s nímž neměl nic společného! Možná Rolfe ohledně zprávy v tom dopise lhal.“ Napřímila se. „To by mu bylo...“

„On o té zprávě nelhal, Celaeno,“ ujistil ji Sam. „Proč by se namáhal? Má na starosti důležitější věci.“

Zamumlala pěkných pár sprostáren a začala přecházet po pokoji. Její černé boty duněly po nerovných prknech. Pěkný Pán pirátů. *Toto* měl být nejlepší pokoj, který jim mohl nabídnout? Byla Adarlanský zabiják, pravá ruka Arobynna Hamela – ne nějaká pouliční coura!

„Arobynn k tomu měl každopádně své důvody.“ Sam se natáhl na posteli a zavřel oči.

„Otroci,“ ucedila a zajela si rukou do zapletených vlasů. Prsty se jí zachytily v copu. „Proč se Arobynn u všech všudy chce pouštět do obchodu s otroky? Máme úroveň – tenhle druh peněz nepotřebujeme!“

Pokud ovšem Arobynn nelhal; pokud plnými hrstmi nerozhazoval peníze, které ve skutečnosti neměl. Vždycky měla za to, že jeho bohatství je nevyčerpatelné. Na její výchovu vynaložil hotový královský poklad – už jen na její ošacení. Kožešiny, hedvábí, šperky, týdenní výdaje, které sloužily výhradně k tomu, aby byla krásná. Samozřejmě jí dal jasně najevo, že mu to splatí, a ona mu proto odváděla část ze svých odměn, jenže...

Možná chtěl rozmnožit své bohatství. Kdyby byl Ben naživu, nepřipustil by to. Ben by tím byl stejně znechucený jako ona. Nechávat se najmout, aby odstranili zkorumpované vládní úředníky, byla jedna věc, ale zmocnit se válečných zajatců, týrat je, až se přestanou bránit, a odsoudit je k doživotnímu otroctví...

Sam otevřel oko. „Půjdeš se vykoupat, nebo mám jít první?“

Hodila po něm pláštěm. Jednou rukou ho zachytil a odhodil ho na zem.

„První jdu já,“ prohlásila.

„Samozřejmě.“

Počastovala ho zachmuřeným pohledem, vztekle odpochovala do koupelny a zabouchla za sebou dveře.

Ze všech večeří, kterých se kdy účastnila, byla tato ta nejhorší. Ne kvůli jejím společníkům – ti byli, jak musela chtít nechtít připustit, celkem zajímaví – ani kvůli jídlu, které dobře vypadalo i vonělo, ale čistě kvůli tomu, že kvůli té zatracené masce nemohla nic jíst.

Sam si, jak se zdálo, od každého pokrmu přidával, jen aby ji popichoval. Celaena sedící po Rolfově levici napůl doufala, že je jídlo otrávené. Sam si z řady mas a omáček nabral, až když se přesvědčil, že z nich Rolfe něco okusil, tudíž pravděpodobnost, že se její přání vyplní, byla dost nízká.

„Slečno Sardothien,“ ozval se Rolfe a zvedl vysoko tmavé obočí, „musíš umírat hladu. Nebo mé pokrmy nejsou pro tvůj jazýček dost vytríbené?“

Celaena zahalená kápí, pláštěm a tmavou halenou nejen že umírala hladu, ale také ji zmáhalo horko a únava. A žízeň. Což ve spojení s její výbušnou povahou obvykle byla smrtící kombinace. Oni si pochopitelně ničeho z toho nevšimli.

„Je mi velmi dobře,“ lhala a vířila vodou v poháru. Ta kroužila a s každou otočkou ji sváděla. Celaena s tím raději přestala.

„Snad by ses mohla snáz najíst, kdyby sis sejmula tu masku,“ prohodil Rolfe a ukousl si kus pečené kachny. „Pokud by nás ovšem to, co se za ní skrývá, nepřipravilo o chuť k jídlu.“

Pětice dalších pirátů – kapitánů Rolfova loďstva – se začechtala.

„Pokračuj v těchhle řečech,“ Celaena sevřela nožku poháru, „a postarám se, abys měl ty důvod nosit masku.“

Sam ji pod stolem nakopl a ona mu to ihned oplatila hbitým kopnutím do holení – dost silně na to, aby mu zaskočila voda.

Některé z přítomných kapitánů přešel smích, ale Rolfe se uchechtl pod fousy. Celaena položila ruku skrytou v rukavici na ušpiněný jídelní stůl. Deska byla posetá stopami po spálenině a hlubokými rýhami. Očividně už měl za sebou pěkných pár potyček. Že by Rolfe neměl sebemenší zálibu v luxusu? Třeba nebyl tak zámožný, když se uchýloval k obchodu s otroky. Zato Arobynn... Arobynn byl bohatý jako sám král Adarlanu.

Rolfe přelétl očima v barvě mořské zeleni k Samovi, který se opět mračil. „Viděl jsi ji někdy bez masky?“

Sam k jejímu překvapení protáhl obličej. „Jednou.“ Věnoval jí přehnaně ostražitý pohled. „A stačilo mi to.“

Rolfe ho na okamžik provrtával pohledem a pak si znovu ukousl kus masa. „No, když už mi nechceš ukázat tvář, třeba budeš tak laskavá a povíš nám, jak ses vlastně stala chráněnkou Arobynna Hamela.“

„Cvičila jsem se,“ odpověděla lhostejným hlasem. „Roky. Ne všichni máme to štěstí mít na rukou vytetovanou kouzelnou mapu. Někteří z nás jsme se museli na vrchol vypracovat.“

Z Rolfa najednou napětí přímo číselo a ostatní piráti ustali v jídle. Zahleděl se na ni tak upřeně, až měla chuť si poposednout. Potom odložil vidličku.

Sam se k ní naklonil blíž, ale ona pochopila, že jen proto, aby lépe viděl, když Rolfe položil ruce na stůl obrácené dlaněmi vzhůru.

Jeho ruce společně vytvořily mapu světadílu – a nic víc.

„Tato mapa zůstává osm let nehybná.“ Jeho hlas byl tichým zavřením. Celaeně přejel mráz po zádech. Osm let. Přesně tolik času uplynulo od toho, co byly víly vyhnány a popraveny, od toho, co Adarlan dobyl a zotročil zbytek světadílu a magie zmizela.

„Nemysli si,“ pokračoval Rolfe, když ruce odtáhl, „že jsem nedřel a nezabíjel stejně jako ty, abych se dostal tam, kde jsem.“

Pokud mu bylo necelých třicet let, nejspíš měl za sebou víc zabíjení než ona. A podle četných jizev na jeho rukou a tváři bylo zřejmé, že měl za sebou i *spoustu* dřiny.

„Těší mě, že jsme spřízněné duše,“ poznamenala. Pokud byl Rolfe zvyklý špinit si ruce, pak pro něj obchod s otroky nepředstavoval velkou újmu na cti. Byl to špinavý pirát. Oni byli nájemní vrazi Arobynna Hamela – vzdělání, bohatí, kultivovaní. Otroctví bylo pod jejich úroveň.

Rolfe ji počastoval pokřiveným úsměvem. „Chováš se tak, protože to máš v povaze, nebo je to čistě proto, že se bojíš jednat s lidmi?“

„Jsem nejlepším nájemným vrahem na světě.“ Zvedla hlavu.
„Nikoho se nebojím.“

„Opravdu?“ opáčil Rolfe. „Protože já jsem nejlepším pirátem na světě a bojím se celé řady lidí. Díky tomu jsem se dokázal tak dlouho udržet naživu.“

Na to se neobtěžovala odpovědět. *Otrokářské prase*. Rolfe zavrtěl hlavou a usmál se stejně, jako se usmívala na Sama, když ho chtěla rozčlít.

„Překvapuje mě, že Arobynn nezkontroloval tvou namyšlenost,“ řekl. „Zdá se, že tvůj společník ví, kdy držet jazyk za zuby.“

Sam si hlasitě odkašlal a naklonil se dopředu. „Jak ses tedy stal Pánem pirátů?“

Rolfe přešel prstem po hlubokém zářezu na dřevěném stole. „Zabil jsem všechny piráty, kteří byli lepší než já.“ Tři z jeho kapitánů – starší, protřelejší a podstatně méně přitažliví – si podrážděně odfrkli, ale nijak to nevyvraceli. „Všechny, kteří byli dost namyšlení na to, aby si mysleli, že nemohou prohrát v boji s mladíkem, jehož posádku tvořila jen sbírka bídnych figurek a který velel jediné lodi. Všichni ale padli, jeden po druhém. Když si vybuduješ takovou pověst, lidé se k tobě začnou hrnout.“ Rolfe přelétl očima mezi Celaenou a Samem. „Mám ti dát radu?“ zeptal se jí.

„Ne.“

„Pokud jde o Sama, hlídej si záda. Možná jsi nejlepší, Sardothien, ale vždy se najde někdo, kdo čeká na tvou chybu.“

Sam, ten proradný parchant, nijak neskrýval úšklebek. Ostatní pirátští kapitáni se zachechtali.

Celaena probodávala Rolfa pohledem. Žaludek se jí svíral hlady. Nají se později – štípne něco z kuchyně v hostinci. „Mám ti dát radu já?“

Mávl rukou, jen ať mluví.

„Hleď si svého.“

Rolfe se na ni ležérně usmál.

„Rolfé se mi celkem zamlouvá,“ pronesl zamyšleně Sam v neproniknutelné tmě jejich pokoje. Celaena, která si vzala první hlídku, se zamračila směrem k jeho posteli u protější zdi.

„To mě nepřekvapuje,“ zabručela, zatímco si vychutnávala osvěžující vzduch na tváři. Usazená na lůžku se opřela o zed' a popotahovala přitom za vlákna v pokrývce. „Řekl ti, ať mě zavraždíš.“

Sam se tlumeně zasmál. „Což je moudrá rada.“

Celaena si vyhrnula rukávy haleny. Dokonce i v noci bylo proklaté místo rozpálené k zalknutí. „Pak možná od *tebe* není moudré jít spát.“

Samova matrace zaskřípala, když se obrátil. „No tak, to neneses trochu škádlení?“

„Když jde o můj život? Ne.“

Sam si pobaveně odfrkl. „Věř mi, kdybych se vrátil domů bez tebe, Arobynn mě zaživa stáhne z kůže. Doslova. Pokud tě mám zabít, Celaeno, udělám to ve chvíli, kdy mi to projde.“

Zamračila se. „To oceňuju.“ Zkusila si ovívat zpocený obličej rukou. Zaprodala by duši tlupě démonů za chladný vánek, ale museli ponechat okno zakryté – pokud nestála o to, aby nějaký zvěd odhalil, jak vypadá. Ačkoli když nad tím teď přemýšlela, *moc ráda* by viděla Rolfův výraz v okamžiku, kdy by pochopil pravdu. Většina lidí věděla, že je mladá žena, ale kdyby Pán pirátů zjistil, že jedná s šestnáctiletou dívkou, jeho pýcha by to nemusela ustát.

Zdrží se tu jen tři noci; oba dokážou obětovat trochu spánku výměnou za to, že udrží její totožnost – a své životy – v bezpečí.

„Celaeno?“ zeptal se Sam ze tmy. „*Měl* bych se bát usnout?“

Zamrkala a poté se tiše zasmála. Aspoň že Sam bral její hrozby trochu vážně. Škoda že se stejná věc nedala říct o Rolfovi. „Ne,“ odpověděla. „Dnes v noci ne.“

„Tak někdy příště,“ zamumlal a za několik minut spal jako nemluvně.

Celaena si opřela hlavu o dřevěnou stěnu a naslouchala zvuku jeho dechu, zatímco kolem zvolna plynuly dlouhé noční hodiny.

4

I když přišla se spánkem řada na ni, Celaena ležela a nedokázala zamhouřit oči. Během hodin, kdy hlídala jejich pokoj, ji začala čím dál neodbytněji pronásledovat jedna myšlenka.

Otroci.

Kdyby sem Arobynn vyslal někoho jiného – kdyby to byla pouze obchodní dohoda, o níž by se dozvěděla později, až by byla příliš zaměstnaná na to, aby jí to dělalo starosti –, snad by jí to tolik netrápilo. Jenže on ji poslal pro náklad otroků, lidí, kteří se ničeho zlého nedopustili. Jen se odvážili bojovat za svobodu a za bezpečí svých rodin.

Jak mohl Arobynn očekávat, že to udělá? Kdyby byl Ben naživu, mohla by v něm najít spojence, protože byl navzdory svému povolání nejsoucinnějším člověkem, jakého znala. Jeho smrt jim zasadila ránu, která se podle ní nikdy znovu nezacelí.

Potila se tolik, až povlečení zvlhlo, a naspala toho tak málo, že když přišel úsvit, cítila se, jako by přes ni přeběhlo stádo koní z travnatých plání Eyllwe.

Sam do ní nakonec šťouchl, ne zrovna něžně, jílcem meče. „Vypadáš hrozně,“ poznamenal.

Celaena usoudila, že tím udal tón celému dni. Vstala a vzápětí za sebou zabouchla dveře koupelny.

Když z nich po chvíli vyšla, umytá nejlépe, jak jí to jen umyvadlo a její ruce umožnily, uvědomila si naprosto zřetelně jednu věc.

U všech pekel, nic jí nepřinutí, aby ty otroky odvezla do Zlo-

muvalu. Rolfe si je mohl klidně ponechat, ale ona je nehodlala odvléct do hlavního města.

To znamenalo, že měla dva dny na to, aby zničila dohodu mezi Arobynnem a Rolfem.

A na to, aby našla způsob, jak z toho vyvázat živá.

Přehodila si plášť přes ramena a v duchu si zoufala nad tím, že yardy látky tolik zakrývaly její krásnou černou halenu – zvláště pak jemnou výšivku. No, aspoň že plášť byl také úchvatný. Přestože byl po dlouhé cestě trochu ušpiněný.

„Kam se chystáš?“ zeptal se Sam. Posadil se na posteli, kde poklidně polehával a čistil si nehty hrotem dýky. Sam jí rozhodně nepomůže. Bude muset sama najít způsob, jak se z dohody vyvléknout.

„Mám pro Rolfa pár otázek. A chci mu je položit v soukromí.“ Nasadila si masku a vydala se ke dveřím. „Až se vrátím, ať mám nachystanou snídani.“

Sam zůstal nehybně sedět a pevně sevřel rty. „Cože?“

Celaena ukázala do chodby směrem ke kuchyni. „Snídaně,“ řekla tiše. „Mám hlad.“

Sam otevřel pusku a ona čekala, že něco odsekne, ale nestalo se. Hluboce se uklonil. „Jak si přeješ,“ odvětil. Vzájemně se počastovali obzvlášť obhroublými gesty a Celaena se vydala na chodbu.

Celaena, která se snažila vyhybat kalužím špíny, zvratků a kdovíčeho dalšího, musela uznat, že jí dělá *trochu* potíže udržet s Rolfem krok. Nad hlavou se jim sbíhaly dešťové mraky, takže řada lidí – otrhaní piráti, kteří se kolébali na místě, nevěstky znaveně klopýtající po probdělé noci a bosí sirotci vyvádějící skopičiny – se z ulice stáhla do nejrůznějších polorozpadlých budov.

Zátoku lebky nemohl nikdo ani omylem považovat za krásné město a mnoho nakloněných, vachrlatých domů jako by bylo pouze narychlo sbito z prken pomocí hrstky hřebíků. Kromě

obyvatel město proslavil také Lodilam, obří řetěz visící nad ústím zátočiny ve tvaru podkovy.

Byl tam celá staletí a byl tak obrovský, že, jak ostatně naznačovalo jeho jméno, mohl zlomit stěžeň kterékoli lodi, jež by na něj najela. Měl sloužit hlavně k tomu, aby odrazoval útočníky, bránil však také lodím potají odplout. Vzhledem k tomu, že zbytek ostrova pokrývaly vysoké hory, nebylo moc dalších míst, kde by se dalo bezpečně zakotvit. Proto musely všechny lodě, které chtěly vplout do přístavu nebo jej opustit, počkat, až bude řetěz spuštěn pod hladinu – a zaplatit za to tučný peníz.

„Pokud mi chceš něco říct, máš na to tři ulice,“ sdělil jí Rolfé. „Tak toho využij.“

Kráčel schválně rychle? Celaena ovládla narůstající hněv a soustředila se na rozeklané hory hustě porostlé stromy, jež se tyčily nad městem, na lesklou křivku zátoky a na stopu sladké vůně ve vzduchu. Zastihla Rolfu, právě když se chystal odejít z hostince na obchodní schůzku, a on souhlasil, že mu cestou na ni může položit otázky.

„Až otroci dorazí,“ řekla a snažila se, aby to vyznělo, že celou věc shledává značně nepříhodnou, „budu mít možnost si je prohlédnout, nebo ti můžu věřit, že jsi nám obstaral dobrý náklad?“

Rolfé nad její drzostí zavrtěl hlavou a Celaena přeskočila natažené nohy opilce, který jí ležel v cestě v bezvědomí – nebo mrtvý.

„Dorazí zítra odpoledne. Měl jsem v úmyslu je osobně obhlédnout, ale pokud máš takovou obavu ohledně kvality zboží, dovolím ti se ke mně připojit. Považuj to za čest.“

Pohrdavě se zasmála. „Kde to proběhne? Na tvé lodi?“ Bude nejlepší získat přehled o tom, jak takové záležitosti probíhají, a pak podle toho připravit plán. Když zjistí, jak to při tomto druhu obchodu chodí, snad dostane nápad či dva, jak úmluvu s co nejmenším rizikem zrušit.

„Vyhradil jsem pro jejich přechovávání velkou stodolu na opačném konci města. Obvykle otroky posuzují tam, ale vzhle-

dem k tomu, že máte následující ráno odplout, prohlédneme je přímo na lodi.“

„Mlaskla jazykem dost hlasitě na to, aby to zaslechl. „A jak dlouho to podle tebe potrvá?“

Změřil si ji s povytaženým obočím. „Máš snad na práci něco lepšího?“

„Prostě mi odpověz.“ V dáli zahřmělo.

Dospěli do přístavu, který byl zdaleka nejpůsobivějším místem ve městě. U dřevěných mol se pohupovaly lodě všech tvarů a velikostí a piráti spěšně přecházeli přístavištěm a uvazovali všemožné předměty předtím, než město zasáhne bouře. Nad osamělou strážní věží, z níž byl vyzvedáván a spouštěn Lodilam, čnějící na obzoru vedle severního vstupu do zátoky se zablesklo. Při tom záblesku Celaena rozeznala dva katapulty na vrcholu věžního ochozu. Pokud loď nezničil Lodilam, pak práci dokončily katapulty.

„Neměj strach, slečno Sardothien,“ řekl Rolfe, když míjel rozmanité hostince a krčmy lemující přístav. Zbývaly jim dvě ulice. „Nebude to ztracený čas. I když prohlédnout stovku otroků nějakou dobu trvá.“

Stovka otroků na jedné lodi! Jak se tam všichni *vejdou*?

„Pokud se mě nepokusíš podvést,“ odsekla, „budu ten čas považovat za užitečně strávený.“

„Abys nenašla důvody ke stížnostem, což se, jak věřím, všemožně snažíš, dnes v noci budu v té budově posuzovat jiný náklad otroků. Nechceš jít se mnou? Tak aspoň budeš mít otroky zítra s čím srovnávat.“

To by bylo ideální řešení. Třeba by mohla prohlásit, že otroci za nic nestojí, a mohla by obchod s Rolfe odmítnout. Stále by musela čelit Samovi – a posléze i Arobynnovi –, ale s těmi se vypořádá později.

Mávla rukou. „Dobrá, dobrá. Až bude čas, někoho pro mě pošli.“ Vzduch byl tak vlhký, že měla pocit, jako by jí plavala. „A až skončí prohlídka Arobynnových otroků?“ Každou informaci by proti němu mohla posléze použít jako zbraň. „Mám na

ně na lodi dohlížet já, nebo je za mě budou hlídat tvoji muži? Tvoji piráti by si mohli myslet, že si mohou vzít, kteréhokoli otroka si budou přát.“

Rolfé sevřel rukojeť meče. Ta se zaleskla v tlumeném světle a Celaena obdivovala složité kovanou hrušku ve tvaru hlavy mořského draka.

„Pokud všem zakážu dotknout se vašich otroků, pak mě uposlechnou,“ procedil Rolfé skrz stisknuté zuby. Jeho podráždění ji nečekaně potěšilo. „Ale pošlu na loď několik strážů, pokud se ti s tím vědomím bude lépe spát. Nechci, aby měl Arobynn dojem, že jeho investici neberu vážně.“

Přišli k putyce vymalované modrou barvou, před níž postávalo několik mužů v tmavomodrých halenách. Při pohledu na Rolfu se narovnali a zasalutovali mu. Že by jeho stráž? Proč ho při cestě městem nikdo nedoprovázel?

„To mi vyhovuje,“ odvětila rázně. „Nechci se tu zdržovat déle, než je nutné.“

„Zajisté se nemůžeš dočkat, až se vrátíš ke svým zákazníkům ve Zlomuvalu.“ Rolfé se zastavil před vybledlými dveřmi. Na znaku, jenž se nad nimi v silícím bouřkovém větru komíhal, stálo MOŘSKÝ DRAK. Stejně se jmenovala jeho proslulá loď, která stála v přístavu přímo za nimi, a rozhodně nevypadala příliš působivě. Pokud Rolfé ji a Sama nutil přespávat v hostinci o několik ulic dál, možná jim věřil právě tak málo jako oni jemu.

„Myslím, že se spíš nemohu dočkat, až se vrátím do kultivované společnosti,“ odpověděla sladce.

Rolfé zavrčel a vstoupil do putyky. Uvnitř bylo plno stínů a hlasů – a táhlo z ní zvětralé pivo. Nic víc však nezahlédla.

Rolfé jí zavřel dveře před nosem.

Celaena se usmála a její úsměv se jen rozšířil, když na zem barvy rzi dopadly těžké kapky deště, jež v okamžiku ochladily dusný vzduch.

Toto proběhlo nad očekávání dobře.

„Je to otrávené?“ zeptala se Sama, když s žuchnutím sedla na postel při zahřmění, které otřáslo hostincem až do základů. Hrneček zazvonil o podšálek, a když Celaena odhodila plášť a sejmula masku, vdechla vůni čerstvě napečeného chleba, klobásy a kaše.

„Jimi, nebo mnou?“ Sam seděl na podlaze opřený zády o postel.

Celaena přičichla k jídlu. „Cítím... rulík?“

Sam se na ni přísně podíval a Celaena si s úšklebkem hladově ukousla sousto chleba. Chvilí mlčky seděli a jediným zvukem v místnosti bylo skřípění jejího příboru o otlučené talíře, tukání deště na střeše a občasné zadunění z mračna rozčísnu-tého bleskem.

„Takže,“ spustil Sam, „řekneš mi, co máš za lubem, nebo mám Rolfa varovat, ať se připraví na nejhorší?“

Delikátně upila čaje. „Nemám nejmenší představu, o čem to mluvíš, Same Cortlande.“

„S jakými ‚otázkami‘ jsi za ním šla?“

Položila šálek. Déšť bičující okenice přehlušil cinknutí hrnečku o podšálek. „Samé zdvořilé.“

„Vážně? Netušil jsem, že to slovo znáš.“

„Umím být zdvořilá, když se mi zlíbí.“

„Chceš říct, když tím získáš, co chceš. Co tedy chceš od Rolfa?“

Zamyšleně si svého společníka prohlédla. Rozhodně se nezdálo, že by měl vůči tomu obchodu nějaké výhrady. Možná Rolfovi nedůvěřoval, avšak nedělalo mu starosti, že má být stovka nevinných lidí prodaná jako dobytek. „Chtěla jsem se ho podrobněji vyptat na mapu na jeho rukou.“

„U ďasa, Celaeno!“ Sam udeřil pěstí do dřevěného stolu. „Pověz mi pravdu!“

„Proč?“ zeptala se a ublíženě našpulila ret. „Jak víš, že ti ji neříkám?“

Sam vstal a začal přecházet sem tam po jejich malém pokoji. Rozepnul si knoflík na vršku černé haleny, takže Celaena viděla

kůži pod ní. Něco jí na tom připadalo zvláště intimní a přistihla se, že se spěšně odvrací.

„Vyrostli jsme spolu.“ Sam se zastavil u nohou její postele. „Myslíš, že nepoznám, když kuješ nějaké pikle? Co po Rolfovi chceš?“

Kdyby mu to prozradila, udělá všechno, co je v jeho silách, aby jí zabránil ten obchod překazit. A jí stačilo mít jednoho nepřítele. Ještě neměla pořádný plán, takže Sama musela udržet stranou. Navíc kdyby došlo k nejhoršímu, Rolfe by Sama mohl zabít za to, že se do té věci zapletl. Nebo už jen za to, že ji zná.

„Možná prostě jen nedovedu odolat jeho pohledné tváři,“ odpovíděla.

Sam zůstal jako opařený. „Je o dvanáct let starší než ty.“

„A?“ Snad si nemyslel, že mluví *vážně*.

Zpražil ji pohledem, při kterém by z ní klidně mohla zbýt jen hromádka popela, a vydal se k oknu, kde strhl svůj plášť z okenic.

„Co to vyvádíš?“

Rázně okenice rozevřel a objevila se obloha zalitá proudy deště, křížovaná blesky. „Už mám toho dusna po krk. A pokud máš zájem o Rolfa, dřív nebo později zjistíš, jak vypadáš, ne? Tak proč bychom se tu měli pomalu péct?“

„Zavři okno.“

On ale jen založil ruce.

„Zavři *to* okno,“ zavrčela.

Když dál nehybně stál, vyskočila z postele, přičemž převrhla táč s jídlem na matraci, a odstrčila Sama dost silně na to, aby o krok ustoupil. Se sklopenou hlavou zabouchla okno i okenice a opět přes ně přehodila jeho plášť.

„Pitomče,“ zasyčela. „Co to do tebe vjelo?“

Sam přistoupil blíž a jeho dech jí zahřál na tváři. „Už mě unavuje to divadýlko a ptákoviny, co se dějí, kdykoli na sebe vezmeš tu směšnou masku a plášť. A ještě víc mě unavuje, jak mě sekýruješ.“

Tak o *to* mu šlo. „Zvykni si na to.“

Chtěla se otočit k posteli, jenže vtom ji popadl za zápěstí. „Ať spřádáš, jaké chceš plány, ať se mě chystáš zatáhnout do jakékoli intriky, pamatuj si, že *ještě* nestojíš v čele cechu vrahů. Stále se musíš zodpovídat Arobynnovi.“

Zakoulela očima a vytrhla zápěstí z jeho sevření. „Ještě jednou se mě dotkneš,“ varovala ho, když se vrátila k lůžku a posbírala rozsypané jídlo, „a přijdeš o ruku.“

Sam s ní potom už nepromluvil ani slovo.

Večere se Samem byla tichou záležitostí a v osm se dostavil Rolfe, aby je oba dovedl do stodoly. Sam se ani nezeptal, kam jdou. Prostě je následoval, jako by mu bylo předem jasné, oč se jedná.

Otroci byli drženi v obřím dřevěném skladišti. Už na začátku ulice, která k němu vedla, z toho místa vyzařovalo cosi, při čem se Celaeniny instinkty daly do křiku, ať utíká. Když vešli dovnitř, zasáhl ji pach nemytých těl. Zamrkala, aby si zvykla na září pochodní a nahrubo zhotovených lustrů, a chvíli jí trvalo, než si ujasnila, na co se dívá.

Rolfe krácel před nimi a bez náznaku zaváhání míjel jednu celu nacpanou otroky za druhou. Nakonec přešel na široké prostranství v zadní části skladiště, kde před skupinkou čtyř pirátů stál muž z Eyllwe s oříškově hnědou kůží.

Sam vedle ní prudce vydechl a ve tváři byl celý pobledlý. Jako by ten smrad nebyl sám o sobě dost hrozný, pohled na lidi v celách, kteří se zoufale drželi mříží nebo se choulili u zdí či k sobě tiskli děti – *děti* –, jí drásl srdce na krvavé cáry.

Otroci byli až na občasný tlumený pláč tiší. Někteří při pohledu na ni vytřeštili oči. Zapomněla, jak musí působit – postava bez tváře, s pláštěm vlajícím v patách, která kolem nich procházela jako ztělesněná smrt. Někteří otroci dokonce do vzduchu črtali neviditelná znamení, aby se ochránili před zlem, za něž ji považovali.

Všimla si zámků na mřížích a sečetla lidi, kteří se tísnili v celách. Pocházeli ze všech království na světadílu. Bylo mezi nimi

i pár rusovlasých, šedookých horalů – divoce vyhlížejících mužů, kteří sledovali každý její pohyb. A ženy – některé byly sotva starší než ona. Také bojovaly, nebo byly jen ve špatný čas na špatném místě?

Celaenino srdce bilo rychleji. Po všech těch letech lidé dosud vzdorovali adarlanským dobyvatelům. Kdo však dal Adarlanu – nebo Rolfovi či komukoli jinému – právo takto s nimi nakládat? Adarlanu nestačilo si je podmanit. Ne, musel je *zlomit*.

Slyšela, že na Eyllwe dopadla trestající ruka Adarlanu nejtvrději. Jejich král se sice zřekl moci ve prospěch adarlanského krále, ale vojáci z Eyllwe nadále bojovali v povstaleckých skupinách, které adarlanskému vojsku nedopřály pokoje. Jejich země však byla pro Adarlan příliš důležitá na to, aby se z ní stáhl. V Eyllwe se nacházela dvě nejbohatší města světařilu a jeho území – bohaté na úrodnou půdu, vodní toky a lesy – bylo klíčovou tepnou obchodních cest. Nyní se zdálo, že se Adarlan rozhodl vydělávat i na tamějších lidech.

Muži stojící kolem eyllweského vězně se při Rolfově příchodu rozestoupili a sklonili hlavy. Dva z nich poznala. Byli to muži, kteří s nimi včera večereli: drobný, plešatý kapitán Bystrook a jednooký, mohutný kapitán Černozlatka. Celaena a Sam se zastavili vedle Rolfa.

Muž z Eyllwe byl svlečený a jeho šlachovité tělo pokrývaly modřiny a krev.

„Tehle dělal trochu problémy,“ řekl kapitán Bystrook. Otrok, přestože se mu kůže leskla potem, držel hlavu hrdě vzhůru a upíral oči kamsi do dálky. Muselo mu být něco kolem dvaceti. Měl rodinu?

„Držte ho ale v okovech, a vynesete vám slušnou sumu,“ pokračoval Bystrook a utřel si obličej do ramene karmínové haleny. Zlatá výšivka se na ní párala a látka, která byla kdysi nejspíš jasně zbarvená, byla vybledlá a plná skvrn. „Poslal bych ho na trh v Přístavu zvonů. Hodně tamních boháčů potřebuje silné ruce na stavbách. Nebo v případě ženských by se pro ty silné ruce našlo úplně jiné využití.“ Mrkl Celaeniným směrem.

Ta pocítila tak prudký příval zuřivosti, až jí to vyrazilo dech. Nepostřehla, že jí ruka sklouzává k meči, dokud Sam nepropletl své prsty s jejími. Bylo to dost nenápadné gesto a komukoli jinému by muselo připadat láskyplné. On však její prsty pevně sevřel, aby pochopila, že si uvědomuje, co se chystala udělat.

„Kolik z těch otroků bude posouzeno jako užitečných?“ zeptal se Sam, když pustil její prsty skryté v rukavici. „Všichni naši budou odvezeni do Zlomuvalu, ale vy tuto várku rozdělíte?“

Rolfe odpověděl: „Domníváš se, že tvůj mistr je první, kdo se mnou uzavřel dohodu? Máme obchod smluvený v různých městech. Moji spolupracovníci v Přístavu zvonů mi sdělují, co boháči požadují, a já to obstarám. Když mě nenapadne dobré místo, kde otroky prodat, pošlu je do Calacully. Pokud vašemu pánovi nějací zbydou, dobrým řešením by mohlo být poslat je do Endovieru. Adarlan ho oškube, co se týče toho, co mu nabídnou za nákup otroků pro solné doly, ale je to lepší než nevydělat vůbec nic.“

Takže Adarlan otroky neunášel jen z bitevních polí a z jejich domovů – kromě toho otroky pro endovierské solné doly také *nakupoval*.

„A co ty děti?“ zeptala se a udržovala hlas pokud možno bez výrazu. „Kam pošlete je?“

Rolfovy oči při její otázce poněkud potemněly a objevil se v nich záblesk provinilosti, až Celaenu napadlo, jestli pro něj obchod s otroky nepředstavoval poslední možnost, jak se uživit. „Snažíme se děti ponechat u matek,“ řekl tiše. „Ale při prodeji nemůžeme ovlivnit, jestli spolu zůstanou.“

Celaena polkla říznou odpověď a odvětila: „Ach tak. Jsou při prodeji břemenem? A kolik dětí můžeme očekávat v našem nákladu?“

„Je jich asi deset,“ odpověděl Rolfe. „Ve vašem nákladu by jich víc být nemělo. A nejsou břemenem, když víte, kam je prodat.“

„Kam?“ zajímal se Sam.

„Některé bohaté domácnosti by je mohly potřebovat jako služby v kuchyni nebo stájníky.“ Přestože jeho hlas zachovával

klidný tón, Pán pirátů upíral pohled k zemi. „Na aukci se může objevit i majitelka nevěstince.“

Samova tvář zbledla hněvem. Pokud existovala jediná věc, která ho dokázala rozzuřit, jediné téma, u něhož si mohla být *jistá*, že ho spolehlivě vytočí, bylo to toto.

Jeho matku prodali v osmi letech do nevěstince a ona zaslíbila svůj příliš krátký život, který tragicky skončil ve dvaceti osmi letech, tomu, že se ze sirotka zuby nehty vypracovala na jednu z nejúspěšnějších kurtizán ve Zlomuvalu. Šest let předtím, než zemřela – zavražděná žárlivým zákazníkem –, se jí narodil Sam. A přestože našetřila trochu peněz, nestačilo to na to, aby se z nevěstince vykoupila – nebo aby zajistila Sama. Byla však Arobynnovou oblíbenkyní, a když mu naznačila, že by si přála, aby se Sam cvičil pod jeho vedením, ujal se ho.

„Bereme to na vědomí,“ odvětil Sam zostra.

Nestačilo to však k tomu, aby Celaena zajistila, že z obchodu sejde. Ne, to *zdaleka* nestačilo. Ne když tu všichni tito lidé byli uvězněni. Krev jí divoce tepala v žilách. Smrt byla alespoň rychlá. Zejména z jejích rukou. Otroctví však bylo nekonečným utrpením.

„Nuže dobrá,“ řekla a zvedla hlavu. Musela se odtud dostat – a dostat odtud *Sama*, než ho zradí nervy. V očích mu začínala plát smrtící zář. „Těším se, až si zítra v noci prohlédnu náš náklad.“ Kývla hlavou ke klecím za sebou. „Kdy tihle otroci odplují?“ Byla to nanejvýš nebezpečná a hloupá otázka.

Rolfe se podíval na kapitána Bystrooka, který si promnul špinavou hlavu. „Tahle várka? Rozdělíme si je a nejspíš zítra je naložíme na novou loď. Podle mého vyplují ve stejnou dobu jako vy. Musíme shromáždit posádky.“ Kapitán se dal s Rolfem do hovoru o posádkách lodí a Celaena to pochopila jako náznak, aby se Samem odešli.

Naposledy se ohlédla na otroka, který tam stál, a vyšla ven ze skladiště páchnoucího strachem a smrtí.

„Celaeno, *počkej!*“ zavolal Sam, který za ní udýchaně spěchal. Nemohla čekat. Prostě vykročila a šla dál a dál, až dorazila na

liduprázdnou pláž daleko od světél Zátoky lebky, a nezastavila se, dokud nedospěla k vodě.

Nedaleko v ohybu pobřeží stála strážní věž. Lodilam visel nad vodou po celou noc. Měsíc osvětloval písek jemný jako prášek a měnil poklidné moře ve stříbřité zrcadlo.

Sundala si masku a nechala ji spadnout za sebe, pak si strhla plášť a halenu a odkopla boty. Vlahý vánek ji políbil na holou kůži a povlával si s její jemnou bílou spodní košilí.

„*Celaeno!*“

Vlny teplé jak voda v lázni se honily kolem ní a ona vykopla vodní tříšť a pokračovala v chůzi. Než jí voda dosahovala po lýtka, Sam ji uchopil za paži.

„Co to provádíš?“ zeptal se jí zhurta. Chtěla se mu vytrhnout, ale on ji držel pevně.

Jediným hbitým pohybem se obrátila a rozmáchla se druhou rukou. On však tento útok znal – protože ho po jejím boku roky piloval – a zachytil i její druhou ruku.

„Přestaň,“ naléhal, jenže vtom vykopla nohou. Zachytila ho zezadu za koleno a poslala ho k zemi. Sam ji nepustil a voda a písek se rozstříkly kolem, když do nich dopadli.

Celaena přistála na Samovi, ovšem ten ani na okamžik nezáváhal. Než ho stihla udeřit loktem do obličeje, nečekaně je přetočil a jí přitom vzduch ostře vyrazil z plic. Sam se na ni vrhl a ona měla dost rozumu na to, aby v tu chvíli zvedla nohy. Kopla ho rovnou do břicha. Zaklel a svezl se na kolena. Roztříštila se o něj další vlna a zalila je sprškou stříbra. Celaena vyskočila do podřepu a písek jí zasyčel pod nohama, když po Samovi skočila. Ten to však očekával a stočil se stranou, zachytil ji za ramena a shodil ji na zem.

Věděla, že ji dostal, ještě než narazila na písek. Sevřel jí zápěstí rukama a zabořil jí kolena do stehů, aby se nemohla znovu vyhoupnout na nohy.

„*Dost!*“ jeho prsty se jí bolestivě zaryly do zápěstí. Přivalila se k nim zbloudilá vlna a celou ji zmáčela.

Celaena se zmítala, svírala prsty lačná po krvi, ale na Samovy ruce nedosáhla. Písek se pohyboval tak, že téměř nenacházela

pevný povrch, o nějž by se zapřela, aby ho mohla shodit. Sam ji ovšem znal – věděl, jak se pohybuje a jaké triky s oblibou vytahuje z rukávu.

„Přestaň,“ naléhal uštvaným hlasem. „Prosím.“

Jeho hezká tvář byla v měsíčním světle nezvykle napjatá. „Prosím,“ zopakoval ochraptěle.

Žal a porážka v jeho hlase ji přiměly se zklidnit. Vtom přes měsíc přelétl podlouhlý mrak a světlo zvýraznilo silné linie jeho lícních kostí a křivku rtu – tu vzácnou krásu, díky níž jeho matka slavila takový úspěch. Vysoko nad jeho hlavou se mdle mihotaly hvězdy, téměř neviditelné v záři měsíce.

„Nepustím tě, dokud mi neslíbíš, že na mě přestaneš útočit,“ řekl Sam. Jeho obličej byl jen několik palců od jejího. Při každém jeho slovu cítila na rtech jeho dech.

Rozechvěle se nadechla, jednou, dvakrát. Neměla důvod se Samem bojovat. Ne když jí v tom skladišti zabránil, aby toho piráta rozpárala. Ne když ho tolik rozhořčil osud zotročených dětí. Nohy se jí trásly bolestí.

„Slibuju,“ zamumlala.

„Odpřísáhni to.“

„Přísahám na svůj život.“

Ještě chvíli z ní nespouštěl oči. Potom ji pomalu pustil. Počkala, dokud nevstal, a pak se zvedla i ona. Oba byli zmáčení a pokrytí solí a Celaena si byla skoro jistá, že se jí vlasy zpola uvolnily z copu a vypadá jako běsnící šílenec.

„Takže,“ prohlásil Sam, když si sundal boty a hodil je za ně do písku, „vysvětlíš mi, o co ti jde?“ Vyhrnul si nohavice ke kolénům a udělal pár kroků do moře.

Celaena začala přecházet na místě a vlny jí narážely o chodidla. „Jen jsem...“ začala, ale potom mávla rukou a vztekle zavrtěla hlavou.

„Co jsi?“ Hukot vln téměř přehlušoval jeho slova.

Otočila se a upřela pohled do jeho očí. „Jak to dokážeš snášet? Dívat se na ty lidi a nic neudělat?“

„Na ty otroky?“

Znovu začala obcházet kolem. „Je mi z toho zle. Je mi z toho... dohání mě to k šílenství, až bych nejradši...“ Nedokázala tu myšlenku dokončit.

„Až bys nejradši co?“ Ozvaly se kroky ve vlnách, a když se otočila, spatřila, jak míří k ní. Založil si ruce na hrudi a podle všeho očekával další pŕtuku. „Nejradši bys udělala pěknou hloupost a zaútočila na Rolfovy muže přímo v jejich skladišti?“

Teď, nebo nikdy. Nechtěla ho do toho zatáhnout, ale když se nyní její plány změnily, potřebovala jeho pomoc.

„Nejradši bych udělala pěknou hloupost a osvobodila ty otroky,“ odpověděla.

Sam zůstal stát naprosto nehybně, až by si myslela, že na místě zkameněl. „Věděl jsem, že něco vymýšlíš – ale *osvobodit* je...“

„Udělám to – ať už s tebou, nebo bez tebe.“ Původně chtěla jen zrušit obchod, ale ve chvíli, kdy vstoupila do toho skladiště, pochopila, že ty lidi nemůže opustit.

„Rolfé tě zabije,“ varoval ji Sam. „Nebo to udělá Arobynn, pokud Rolfé nebude dost rychlý.“

„Musím se o to pokusit,“ odvětila.

„Proč?“ Sam přistoupil tak blízko, že musela zaklonit hlavu, aby mu viděla do tváře. „Jsme nájemní vrazi. My lidi *zabíjíme*. Den co den ničíme životy.“

„Máme na výběr,“ vydechla. „Možná to tak nebylo, když jsme byli děti – když jsme si mohli vybrat Arobynna, nebo smrt –, ale teď... Teď máme ty a já možnost *volby* ohledně toho, co uděláme. Ti otroci byli sprostě *uneseni*. Bojovali za svobodu nebo žili příliš blízko bitevního pole nebo nějací žoldáci prošli jejich městem a *odvlekli* je. Jsou to nevinní lidé.“

„A my nevinní nebyli?“

Při té vzpomínce jí srdce probodla ledová střepina. „Zabíjíme zkorumpované úředníky a nevěrné manžele; odvádíme svou práci rychle a čistě. Tady rozbíjejí celé rodiny. Všichni ti lidé někým byli.“

Samovy oči zaplály. „Nejde o to, že bych s tebou nesouhlasil.

Ten nápad se mi vůbec nelíbí. Nejen otroctví, ale to, že je do toho zapletený Arobynn. A ty děti...“ Štípl se do hřbetu nosu. „Ale jsme jen dva – a všude kolem jsou Rolfovi piráti.“

Věnovala mu pokřivený úsměv. „Takže je dobře, že jsme ti nejlepší. A také je dobře,“ dodala, „že jsem se ho podrobně vyptala na jeho plány na příští dva dny.“

Sam zamrkal. „Uvědomuješ si, že to je nejztrřestnější věc, jakou jsi kdy udělala?“

„Nejztrřestnější, ale přitom nejsmysluplnější.“

Sam se na ni zahleděl tak dlouze, až se jí vehnala krev do tváří. Jako kdyby jí viděl přímo do duše – a viděl vše. Z toho, že se neodvrátil od toho, co tam spatřil, se jí krev divoce rozbušila v žilách.

„Když už musíme zemřít, tak ať je to pro vznešenou věc,“ řekl.

Celaena si odfrkla a využila to jako důvod, proč od něj ustoupit. „Nezemřeme. Alespoň ne, když budeme postupovat podle mého plánu.“

Sam zaúpěl. „Takže ty už máš plán?“

Zazubila se a všechno mu pověděla. Když skončila, pouze se poškrábal na hlavě. „No,“ připustil, když si sedal do písku, „mohlo by to vyjít. Museli bychom to dobře načasovat, ale...“

„Ale mohlo by to vyjít.“ Posadila se vedle něj.

„Až to Arobynn zjistí...“

„Arobynna nech na mně. Vymyslím, jak to s ním urovnat.“

„Pořád bychom se prostě... *nemuseli* do Zlomuvalu vrátit,“ navrhl Sam.

„Co? Ty chceš utéct?“

Sam pokrčil rameny. I když nespouštěl oči z vln, přísahala by, že mu tváře zalil nach. „Mohl by nás klidně zabít.“

„Kdybychom utekli, honil by nás do konce našich životů. I kdybychom si změnili jména, našel by nás.“ Jako kdyby dokázala opustit celý svůj život! „Vložil do nás příliš mnoho peněz – a my mu je ještě všechny nesplatili. Považoval by to za špatnou investici.“

Sam stočil pohled k severu, jako by měl před sebou rozlehlé město s vysokým skleněným hradem. „Myslím, že tu jde o víc než o jedinou obchodní dohodu.“

„Jak to myslíš?“

Sam do písku mezi ně začal kreslit kruhy. „Proč sem vůbec poslal nás dva? Důvod pro tuhle cestu byla lež. Nejsme pro jejich dohodu důležití. Stejně dobře sem mohl vyslat kteroukoli jinou dvojici vrahů, kteří si v jednom kuse nejdou po krku.“

„Co tím naznačuješ?“

Sam pokrčil rameny. „Třeba nás Arobynn chtěl na nějaký čas dostat pryč ze Zlomuvalu. Potřeboval, abychom na měsíc zmizeli z města.“

Pocítila náhlé zamrazení. „To by Arobynn neudělal.“

„Opravdu?“ zeptal se jí Sam. „Zjistili jsme někdy, proč byl Ben tam, kde byl, v tu noc, kdy dopadli Gregorihů?“

„Jestli naznačuješ, že Arobynn na Bena nastražil léčku...“

„Nic nenaznačuji. Ale pár věcí tu nehraje. A dost otázek zůstává nezodpovězených.“

„Nemůžeme zpochybňovat Arobynnova slova,“ zamumlala.

„Odkdy ty posloucháš rozkazy?“

Vstala. „Teď se musíme soustředit na příštích pár dnů. Potom můžeme probrat všechny tvé spiklenecké teorie.“

Sam byl v okamžení na nohou. „Žádné *teorie* nemám. Jen si kladu otázky, které by sis měla položit i ty. *Proč* nás tento měsíc nechtěl mít ve Zlomuvalu?“

„Arobynnovi můžeme věřit.“ Jakmile ta slova vypustila z úst, připadala si jako hlupačka.

Sam se sklonil a zvedl boty. „Půjdu zpět do hostince. Jdeš se mnou?“

„Ne. Ještě tu chvíli zůstanu.“

Sam si ji zvědavě změřil, ale přikývl. „Ve čtyři odpoledne nás na jejich lodi čeká prohlídka Arobynnových otroků. Snaž se tu nezůstat celou noc. Potřebujeme být co nejdříve odpočatí.“

Celaena neodpověděla a odvrátila se, aby neviděla, jak odchází za zlatavými světly Zátoky lebky.

Obešla mořskou zátočinu po pobřeží až k osamocené strážní věži. Poté, co si ji ze stínů prohlédla – zejména dvojici katapultů poblíž vrcholu a obří řetěz upevněný nad nimi –, kráčela dál. Šla, dokud ze světa nezbyl pouze hukot a šepotání vln, šelest písku pod chodidly a jasný odraz měsíce na hladině.

Šla, dokud se kolem ní nečekaně neprohnal studený vánek. Zastavila se.

Pomalou se otočila k severu, k místu, odkud se nesl ten vítr, který voněl po daleké zemi, kterou osm let neviděla. Po borovicích a sněhu – městě, jež bylo dosud v sevření zimy. Vdechovala tu vůni a hleděla za ligy osamělého černého oceánu, jako by nějak dokázala spatřit vzdálené město, které kdysi strašně dávno bývalo jejím domovem. Vítr jí odvál prameny vlasů z copu a vehnal jí je do tváře. Orynth. Město světla a hudby, nad nímž se vypínal alabastrový hrad s opálovou věží, tak jasný, že byl vidět na míle daleko.

Měsíční světlo zmizelo za obřím mrakem. Hvězdy v nena-dále temnotě zaplály jasněji.

Znala všechna souhvězdí z paměti a instinktivně vyhledala Jelena, Pána severu, a nehybnou hvězdu, jež korunovala jeho hlavu.

Tehdy neměla na výběr. Když jí Arobynn nabídl tuto cestu, mohla zvolit buď ji, nebo smrt. Jenže teď...

Rozechvěle se nadechla. Ne, měla na výběr stejně málo, jako když jí bylo osm let. Byla Adarlanským zabijákem, chráněnkou a dědičkou Arobynna Hamela – a mělo to tak navždy zůstat.

Cesta zpátky do hostince byla dlouhá.

⇨ 6 ⇨

Celaena po další bídné horké noci beze spánku strávila následující den se Samem. Procházeli se zvolna ulicemi Zátoky lebky, zastavovali se u vozíků prodejců a nakoukli do několika z nepočtených obchodů, přitom však procházeli každý krok svého plánu a probírali veškeré podrobnosti, které museli dokonale načasovat.

Od rybářů v přístavu se dozvěděli, že veslice uvázané u mol nepatří nikomu určitému a že zítra nastane příliv hned po rozednění. Nebylo to právě výhodné, ale lepší než v poledne.

Sam se díky flirtování s poběhlicemi na hlavní ulici dozvěděl, že Rolfe jednou za čas zaplatí účet za všechny piráty ve svých službách a pitky a hýření pak trvají celé dny. Zjistil také pár dalších věcí, které Celaeně odmítl říct.

Celaena se zase od napůl zpitého piráta živořícího v zapadlé uličce doslechla, kolik mužů střeží lodě s otroky, jaké u sebe mívají zbraně a kde otroky přechovávají.

Po čtvrté hodině už Celaena se Samem stáli na palubě lodi, kterou jim Rolfe slíbil. Přihlíželi, jak otroci klopýtají na širokou palubu, a počítali je. Devadesát tři. Většinou šlo o mladé muže. Mezi ženami byl větší věkový rozptyl a byla tam jen hrstka dětí, přesně jak řekl Rolfe.

„Vyhovují vašemu vytríbenému vkusu?“ zeptal se Rolfe, když k nim přistoupil blíž.

„Měla jsem dojem, že jich podle toho, cos říkal, bude víc,“ odvětila Celaena chladně, aniž by spustila oči ze spoutaných otroků.

„Byla jich rovná stovka, ale sedm cestou zemřelo.“

Zapudila hněv, který vzplál v jejím nitru. Sam, který ji až příliš dobře znal, se vložil do hovoru: „A o kolik podle tebe přijdeme při plavbě do Zlomuvalu?“ Výraz v jeho tváři byl pečlivě neutrální, i když hnědé oči se mu podrážděně blýskaly. Musela uznat, že je dobrý lhář. Možná stejně dobrý jako ona.

Rolfe si rukou prohrábl tmavé vlasy. „Vy dva s těmi otázkami nikdy nedáte pokoj? Nedá se předpovědět, kolik otroků ztratíte. Hlavně jim dávejte vodu a jídlo.“

Skrz zuby jí vyklouzlo tiché zavrčení, jenže to už Rolfe mířil ke skupině svých strážců. Celaena se Samem ho následovali a pozorovali, jak piráti strkají poslední z otroků na palubu.

„Kde jsou ti otroci ze včerejška?“ zajímal se Sam.

Rolfe mávl rukou. „Většina je na tamté lodi a odpluje zítra.“ Ukázal na loď kotvící poblíž a přikázal jednomu z mužů pohánějících otroky, aby zahájili prohlídku.

Celaena se Samem počkali, až bude pár otroků prověřeno, a sem tam poznamenali, v jakém stavu který z nich je a kde by jim ve Zlomuvalu vynesl pěknou částku. Ta slova v nich samotných budila čím dál větší odpor.

„Můžeš zaručit, že dnes v noci bude tato loď strážena?“ zeptala se Pána pirátů. Když si Rolfe hlasitě povzdechl a přikývl, tlačila na něj dál: „Ta strážní věž na konci zátoky, předpokládám, že se na hlídání lodi bude podílet?“

„Ano,“ utrl se na ni Rolfe. Celaena se chystala něco říct, jenže on ji přerušil. „A než se zeptáš, dovol, abych tě ujistil, že hlídka se střídá před úsvitem.“ Takže se budou muset zaměřit na ranní hlídku, aby jí zabránili před svítáním – za přílivu – vyhlásit poplach. Představovalo to drobný háček v jejich plánu, který ovšem mohli snadno napravit.

„Kolik otroků mluví naším jazykem?“ zeptala se.

Rolfe zvedl obočí. „Proč?“

Cítila, jak Sam vedle ní ztuhl, ale pouze pokrčila rameny. „Mohlo by jim to přidat na ceně.“

Rolfe si ji poněkud podezíravě prohlížel, načež se otočil k otrokyni stojící poblíž. „Mluvíš obecnou řečí?“

Žena se rozhlédla a přitiskla si rozedrané oblečení k tělu – směs kožešin a vlny, která ji nepochybně měla zahřát v ledových průsmycích pohoří Bílého tesáku.

„Rozumíš, co ti říkám?“ obořil se na ni Rolfe. Žena pozvedla spoutané ruce. Kolem pout se jí v kůži rýsovaly odřené zarudlé pruhy.

„Myslím, že odpověď zní ne,“ poradil mu Sam.

Rolf se na něj zamračil a pak zamířil pryč skrz stodolu. „Mluví někdo z vás obecnou řečí?“ opakoval otázku a už už se chtěl otočit zpět, když předstoupil starší muž z Eyllwe hubený jako šindel, pokrytý ranami a modřinami.

„Já jí mluvím,“ řekl.

„To je všechno?“ vyštěkl Rolfe na otroky. „Nikdo další?“

Celaena přistoupila k muži, který promluvil, a uložila si jeho obličej do paměti. Při pohledu na její masku a plášť sebou polekaně cukl.

„No, aspoň ten by mohl vynést slušný obnos,“ prohodila Celaena přes rameno k Rolfovi. Sam Rolfa zavolal k sobě s dotazem na horalku před ním a dostatečně odvedl jeho pozornost.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se Celaena.

„Dia.“ Jeho dlouhé křehké prsty se nepatrně zachvěly.

„Mluvíš plynně?“

Přikývl. „Má – má matka pocházela z Přístavu zvonů. Otec byl obchodník z Banjali. Od dětství jsem používal oba jazyky.“

A nejspíš jediný den svého života nepracoval. Jak se dostal do tak hrozné situace? Ostatní otroci na palubě se drželi zpátky a tiskli se k sobě, dokonce i někteří z větších mužů a žen, kteří podle jizev a modřin museli být bojovníky – váleční zajatci. Zažili v rukou otrokářů tolik utrpení, že je to zlomilo? Celaena ve svém vlastním i v jejich zájmu doufala, že tomu tak není.

„Dobře,“ odvětila a odkráčela pryč.

O pár hodin později si nikdo nepovšiml – a pokud ano, rozhodně mu to bylo ukradené –, jak dvě postavy v pláštích vklouzly do dvou loděk a zamířily k otrokářským lodím kotvícím několik set yardů od břehu. Obří plavidla osvětlovalo pár luceren, ale měsíc byl dost jasný na to, aby Celaena *Zlatého vlka* snadno rozeznala, když k němu veslovala.

Sam napravo od ní vesloval co nejtíšeji k *Bezcitné*, na níž drželi otroky ze včerejška. Ticho bylo jejich jedinou nadějí a spojencem, přestože v městě za nimi vypukly pitky a divoké veselí. Velice rychle se rozkřiklo, že nájemní vrazi Arobynna Hamela nechali v hostinci narazit na oslavu sud, takže když se vypravili k přístavu, piráti už proudili opačným směrem k hostinci.

Celaenu při každém záběru vesel bolely ruce a lapala pod maskou po dechu. Lidé ve městě jí starost nedělali, na rozdíl od osamělé strážní věže po levici. Na zubaté věži plál oheň, jenž matně osvětloval katapulty a starobylý řetěz natažený v úzkém ústí zátoky. Pokud budou přistiženi, první varovný signál zazní odtamtud.

Teď by možná bylo snadnější uniknout – vyřadit ze hry strážní věž, zmocnit se lodí a vyplout –, jenomže řetěz byl teprve první z obranné linie. Mrtvými ostrovy bylo v noci takřka nemožné proplout a při odlivu... Urazili by sotva pár mil, než by najeli na korálový útes nebo na písčinu.

Celaena se pár posledních stop, jež ji dělily od *Zlatého vlka*, nechala unášet vlnami. Potom zachytila příčku dřevěného žebříku, aby její člun hlasitě nenarazil do trupu lodi.

Zítřka za prvního světla by byla situace příznivější. Piráti by byli příliš opilí nebo bezvládní na to, aby si čehokoli všimli, a navíc by ona a Sam měli na své straně příliv.

Sam jí zábleskem kapesního zrcátka naznačil, že se dostal k *Bezcitné*. Celaena mu signál pomocí svého zrcátka oplatila a pak odrazila světlo ještě dvakrát, aby dala najevo, že je připravená.

Sam její signál okamžik nato opětoval. Celaena se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. Přišel čas.

7

Celaena s hbitostí kočky a rychlostí hada vyšplhala po dřevěném žebříku zabudovaném po straně lodi.

První muž na hlídce si nevšiml, že po něm jde, dokud mu rukama nesevěřela hrdlo, načež ho úderem do dvou bodů omráčila. Když se muž zhroutil na palubu, zachytila ho za špinavou halenu, aby ztlumila jeho pád, tichá jako myš, tichá jako vítr, tichá jako hrob.

Druhý strážce stojící u kormidla ji spatřil, když přicházela po schodišti. Stihl vydat přidušený výkřik, ale vzápětí ho do čela udeřil jílec její dýky. Tohle už neproběhlo tak nenápadně a tiše: Dopadl na palubu se zaduněním, při němž se třetí muž držící stráž na přídi prudce otočil.

Na kormidlo však dopadal stín a dělily je celé yardy. Příkřičila se těsně k palubě a zakryla tělo zhrouceného muže pláštěm.

„Jone?“ zavolal od příde třetí muž. Celaena sebou při tom zvuku trhla. Na *Bezcitné* zakotvené nedaleko od nich panoval klid.

Ušklíbła se, když ucítla zápach Jonova nemytého těla.

„Jone?“ křikl ten muž znovu a nato se ozval dusot. Kroky se přibližovaly. Brzy uvidí prvního strážce.

Tři... dva... jedna...

„Co to *u d'asa*...?“ Muž zakopl o bezvládné tělo prvního strážce.

Celaena vyrazila.

Přehoupla se přes zábradlí tak rychle, že strážce zvedl hlavu,

až když dopadla za ním. Stačil hbitý úder do hlavy a už jeho tělo pokládala na prvního strážce. Bušení srdce se jí rozléhalo v žilách, když se hnala k přídi lodi. Vyslala zrcátkem tři záblesky. Tři muži byli z cesty.

Nic.

„No tak, Same.“ Vyslala signál znovu.

Po znepokojivě dlouhé odmlce jí odpověděl. Dech se jí vydral z plic a ona si až tehdy uvědomila, že ho zadržovala. Strážci na *Bezcitné* byli také mimo hru.

Vyslala k druhé lodi jeden záblesk. Na strážní věži byl zatím klid. Pokud na jejím vrcholku stála stráž, nic nezahlédla. Musela být rychlá a vyřídít to, než si někdo všimne jejího zmizení.

Než srazila k zemi strážce před kapitánovou kajutou, stihl kopnout do zdi tak silně, že by to vzbudilo i mrtvého, ale kapitán Bystrook přesto vyjel, když vklouzla k němu do pracovny a zavřela dveře.

Když kapitána spoutaného a s roubíkem v puse bezpečně uklidila do lodní cely a vysvětlila mu, že jeho život závisí na spolupráci celé posádky v čele s ním, vplížila se do nákladního prostoru.

Chodby v podpalubí byly úzké, ale dvojice strážů u dveří si jí nevšimla, dokud je neuspala dvěma dobře mířenými údery.

Co nejtíšeji uchopila lucernu zavěšenou na háčku na zdi a otevřela dveře. Při tom puchu se jí málem podlomila kolena.

Strop byl tak nízký, že o něj téměř narážela hlavou. Všichni otroci byli v řetězech a seděli na podlaze. Neměli tu záchody, světlo, jídlo, ani vodu.

Když podpalubí náhle prozářilo světlo pochodně z chodby, otroci zamumlali a přimhouřili oči.

Celaena uchopila kruh s klíči, který uzmula v kapitánově kajutě, a vstoupila do nákladového prostoru.

„Kde je Dia?“ zeptala se.

Otroci neodpověděli. Buď jí nerozuměli, nebo drželi pospolu.

Celaena si povzdychla, postoupila dále do místnosti a některý z horalů s divokýma očima mezi sebou prohodili pár bruči-

vých slov. Přestože se lid z pohoří Bílého tesáku teprve nedávno otevřeně postavil proti Adarlanu, byl od dávných dob proslulý neutuchající zálibou v násilnostech. Pokud tu měla čelit nějakým potížím, mohla je čekat z jejich strany.

„Kde je Dia?“ zeptala se hlasitěji.

Ze zadu se ozval rozechvělý hlas. „Tady.“ Musela ve tmě namáhat oči, aby rozeznala uhlazené rysy jeho úzkého obličejce. „Jsem tu.“

Opatrně prošla temnotou plnou lidských těl. Seděli tak blízko u sebe, že se nemohli nikam hnout a pomalu neměli ani vzduch, který by mohli dýchat. Žádný div, že cestou sem sedm z nich zahynulo.

Uchopila kapitánův klíč a zbavila Diu okovů na nohou. Pak mu podala ruku, aby mohl vstát. „Budeš mi tlumočit.“ Horalé a ostatní, kteří nehovořili obecnou řečí nebo jazykem Eyllwe, si budou muset všechno domyslet.

Dia si promnul krvácející zápěstí, která byla místy pokrytá jizvami. „Kdo jsi?“

Celaena odemkla pouta vyhublé ženy vedle Dii a poté jí podala klíče. „Přítel,“ odpověděla. „Pověz jí, ať všechny zbaví okovů, ale přikáže jim, ať *neopouštějí* tuhle místnost.“

Dia přikývl a promluvil v eyllweské řeči. Žena se s pootevřenou pusou podívala na Celaenu a pak si klíče vzala. Beze slova začala osvobozovat ostatní. Dia potom oslovil všechny otroky v místnosti tichým, avšak rozhodným hlasem.

„Strážé jsou v bezvědomí,“ sdělila jim Celaena a Dia její slova přeložil. „Kapitán je zavřený v lodní cele a zítra vás, pokud se odhodláte jednat, provede Mrtvými otroky do bezpečí. Ví, že trestem za chybné pokyny bude smrt.“

Dia tlumočil její slova a přitom nevěřicně rozevíral oči. Někde vzadu začal její slova překládat jeden z horalů. A ozvaly se další dva hlasy – jeden hovořil jazykem Melisande a druhý řečí, kterou nepoznávala. Bylo to od nich prozíravé, anebo zbabělé, když včera v noci neodpověděli na její dotaz, kdo mluví obecnou řečí?

„Až vám vysvětlím náš plán,“ dodala a ruce se jí maličko roztrásly, když si náhle vybavila, co přesně je čeká, „můžete odejít z téhle místnosti, ale nevstupujte na palubu. Na strážní věži stojí hlídka a stráže na loď dohlížejí i ze břehu. Jestli vás zahlédnou na palubě, budou všechny varovat.“

Nechala Diu a ostatní domluvit a pak pokračovala.

„Můj společník je na palubě *Bezcitné*, další otrokářské lodi, která má vyplout zítra.“ Ztěžka polkla. „Až tu skončím, vrátí se se mnou do města a vyvoláme dostatečný rozruch, abyste měli dost času odplout z přístavu, až přijde rozbřesk. Potřebujete celý den na to, abyste Mrtvé ostrovy opustili před setměním – nebo uvíznete v jejich labyrintu.“

Dia to přeložil, ale vtom se kousek od nich ozvala jedna z žen. Dia se zamračil a otočil se k Celaeně. „Má dvě otázky. Co ten řetěz v ústí zátoky? A jak s lodí poplujeme?“

Celaena přikývla. „O řetěz se postarám já se svým společníkem. Spustíme ho, než k němu dorazíte.“

Když to Dia a ostatní přetlumočili, otroci si začali mezi sebou mumlat. Okovy dopadaly na zem, jak žena osvobozovala jednoho otroka za druhým.

„Co se týče řízení lodi,“ pokračovala Celaena navzdory hluku, „jsou mezi vámi nějakí námořníci? Nebo rybáři?“

Zvedlo se několik rukou. „Kapitán Bystrook vám dá přesné pokyny. Ovšem, abyste se dostali ze zátoky, budete muset veslovat. Každý, kdo má sílu, musí sednout k veslům, jinak nemáte naději Rolfovým lodím uniknout.“

„Co jeho loďstvo?“ zeptal se další muž.

„To přenechejte mně.“ Sam už nejspíš vesloval směrem ke *Zlatému vlku*. Museli se neprodleně vrátit na břeh. „Bez ohledu na to, jestli bude řetěz nad hladinou, bez ohledu na to, co se bude dít ve městě, ve chvíli, kdy se slunce vyhoupne nad obzor, začnete veslovat, jako by se za vámi hnalo celé peklo.“

Při Diově překladu se ozvalo pár protestujících hlasů, ale on stručně, zostra cosi odpověděl a pak se otočil k Celaeně. „Další podrobnosti vyřešíme sami.“

Zvedla bradu. „Proberte to mezi sebou. O svém osudu rozhodnete sami. Ale ať už zvolíte jakýkoli plán, ten řetěz za úsvitu *spustím* a poskytnu vám tolik času, kolik jen bude možné.“

Když opustila nákladový prostor, sklonila na rozloučenou hlavu a pokynula Diovi, aby ji následoval. Za jejich zády se rozpoutala diskuse, našťestí tlumená.

Na chodbě spatřila, jak je Dia hubený a špinavý. Ukázala na konec chodby. „V tamté lodní cele najdete kapitána Bystrooka. Před svítáním ho vytáhněte ven a nebojte se trochu si ho podat, pokud odmítne mluvit. Na palubě jsou svázaní tři strážci, před Bystrookovou kajutou je další a pak jsou tu tihle dva. Naložte s nimi, jak chcete. Rozhodnutí je na vás.“

„Postarám se, aby je někdo odvedl do cely,“ řekl Dia rychle. Promnul si strniště na tváři. „Kolik času budeme mít, abychom se dostali pryč? Jak dlouho pirátům potrvá, než si nás všimnou?“

„Nevím. Pokusím se poškodit jejich loď, což by je mohlo zpomalit.“ Došli k úzkým schodům vedoucím na horní palubu. „Potřebuji, abys udělal jednu věc,“ pokrčovala a Dia na ni pohlédl jasnýma očima. „Můj společník neumí ani slovo v řeči Eyllwe. Potřebuji, abys na člunu doplul k druhé lodi, řekl jim, co jsem vám pověděla, a sejmul jim pouta. Musíme se teď vrátit na břeh, takže to budeš muset zvládnout sám.“

Dia se sykvavě nadechl, ale přikývl. „Udělám to.“

Poté, co Dia lidem v nákladovém prostoru nakázal, aby odnesli bezvládné strážce do cely, vyplížil se s Celaenou na prázdnou palubu. Při pohledu na bezvládné strážce sebou trhl, ovšem nic nenamítal, když mu Celaena přehodila přes ramena Jonův plášť a zahalila mu tvář pod ohyby látky. Ani když mu předala Jonův meč a dýku.

Sam už čekal vedle lodi skrytý před dalekozrakými muži ze strážní věže. Pomohl Diovi nasednout do prvního člunu a sám přešel do druhého a počkal, až se k němu Celaena připojí.

Na jeho tmavé haleně se leskla krev, ale oba si s sebou vzali čisté oblečení. Sam se neslyšně chopil vesel. Celaena si odkašlala a Dia se obrátil zpět k ní.

Kývla hlavou k východu, směrem k ústí zátoky. „Pamatuj si: *Musíte* začít veslovat za svítání, i když bude řetěz nahoře. Každá chvíle otálení znamená promeškání přílivu.“

Dia popadl vesla. „Budeme připraveni.“

„Pak tedy hodně štěstí,“ řekla. Dia začal bez dalších slov veslovat k druhé lodi. Jeho záběry byly podle ní příliš hlasité, ale ne dost na to, aby ho muži z věže odhalili.

Sam se dal také do veslování. Jejich člun proklouzl kolem ohybu přídě a nenápadně zamířil pozvolnou rychlostí k přístavu.

„Jsi nervózní?“ zeptal se Sam hlasem, jenž byl sotva slyšitelný oproti pravidelnému šplouchání vesel v poklidné zátoce.

„Ne,“ zalhala.

„Já taky ne.“

Před nimi plála zlatavá světla Zátoky lebky. Nad vodou se neslo halekání a veselý pokřik. Zvěsti o pivu zdarma se úspěšně šířily městem.

Celaena se lehce usmála. „Připrav se. Rozpoutáme peklo.“

Navzdory povzbuzování davu řvoucího kolem zavírali Rolfe se Samem soustředěně oči a ohryzky se jim pohybovaly nahoru a dolů, dolů a nahoru, když do sebe lili korbele piva. A Celaena, která to celé pozorovala zpoza masky, se nedokázala přestat smát.

Nebylo moc těžké předstírat, že je Sam opilý a oni dva se spolu baví jako ještě nikdy v životě. Hlavně díky masce, která jí halila tvář, ale také proto, že Sam hrál svou roli opravdu výborně.

Rolfé praštil korbelem o stůl se spokojeným „ách!“ a utřel si mokré rty do rukávu, zatímco mu shromážděný dav provolával slávu. Celaena se uchechtla, přestože měla kůži pod maskou zbrocenou potem. V hostinci stejně jako na každém dalším místě na ostrově panovalo dusivé horko a z každého zákoutí se linul pach piva a nemytých těl. Chudina a chátra se zpíjely do němoty a sázely si při hrách, které měly k poctivým daleko. Poběhlice obcházely po místnosti, motaly se kolem stolů a posedávaly mužům na klíně.

Rolfé sedící naproti ní se zazubil, když Sam zhltl poslední doušek ze svého korbelu. Nebo to si aspoň Rolfé myslel. Vzhledem k tomu, kolik piva se na stůl vylilo a vyšpláhalo, si nikdo zvláště nevšímal kaluže kolem Samova korbelu a dírka, kterou vyvrtal do jeho dna, byla příliš malá na to, aby ji kdokoli odhalil.

Diváci se rozešli a Celaena se smíchem zvedla ruku. „Další rundu, pánové?“ zvolala a mávla na obsluhující děvče.

„No,“ ozval se Rolfé, „můžu říct, že bych si tě takovou dal líbit, když jsme probírali náš obchod.“

Sam se k němu naklonil se spikleneckým úsměvem. „To já taky. Většinu času je nesnesitelná.“

Celaena ho nakopla – dost silně, protože věděla, že to nebyla úplná lež – a Sam vyjekl. Rolfe se zasmál po fousy.

Když děvče naplnilo Rolfův a Samův korběl, Celaena jí hodila měďák.

„Spatřím někdy tvář, která patří legendární Celaeně Sardo-thien?“ Rolfe se naklonil vpřed a opřel se lokty o vlhký stůl. Hodiny za výčepem ukazovaly půl čtvrté ráno. Brzy budou muset jednat. Vzhledem k tomu, jak byla nálevna nabitá a kolik pirátů už bylo napůl mimo sebe, byl zážrak, že v Zátocě lebky zbývalo nějaké pivo. Pokud ji Arobynn a Rolfe nezabijí za to, že osvobodila otroky, pak ji Rolfe možná zavraždí za to, že všechny hostila a přitom zdaleka neměla dost peněz na to, aby všechno to pití zaplatila.

Naklonila se k Rolfovi blíž. „Když mému pánovi a mně vy-děláš tolik peněz, kolik slibuješ, ukážu ti tvář.“

Rolfe se zahleděl na mapu vytetovanou na rukou.

„Opravdu jsi za ni zaplatil vlastní duší?“ zajímala se.

„Když mi ukážeš tvář, povím ti pravdu.“

Natáhla k němu ruku. „Domluveno.“

Rolfe si s ní potřásl a Sam pozvedl korběl – už z poloviny vyprázdněný díky nepatrné dírcce ve dně –, připil na jejich slib a spolu s Rolfem si notně přihnuli. Celaena z kapsy kabátu vylovila balíček karet. „Zahrajeme si krále?“

„Jestli než noc skončí, ještě nebudeš na mizině,“ prohodil Rolfe, „tak tímhle si zatlučeš poslední hřebíček do rakve.“

Celaena posměšně mlaskla. „O tom pochybuju.“ Tříkrát ba-líček rozdělila a promíchala a rozdala karty.

Čas ubíhal za zvonění korbelů, při kartách, kdy jedna hra střídala druhou, za hromadného prozpěvování a vyprávění příběhů z blízka i z daleka. Nekonečný proud hudby umlčel tikot hodin a Celaena se přistihla, že se opírá Samovi o rameno, zatímco Rolfe dospěl k závěru své přisprostlé a absurdní historky o sedlákově ženě a jejich hřebcích.